

26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

† Ἡ μετάστασις τοῦ ἁγίου, ἐνδόξου καὶ πανευφήμου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ θεολόγου. Γεδεὼν τοῦ δικαίου (1350 π.Χ.). Ἀνάμνησις τῆς ἐπιστροφῆς τῆς τιμίας κάρας τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου ἀπὸ Ῥώμης εἰς Πάτρας καὶ τῶν ἐγκαινίων τοῦ νέου ἰ. ναοῦ αὐτοῦ ἐν Πάτραις (26.9.1974).

* * * * *

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον,
Συναπτὴ μεγάλη, μεθ' ἣν ἐκφώνησις·
Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα...

Ἦχος $\overline{\omega\alpha} \Delta\iota - \theta$

Η ε ο ο ο ο ος Κυ υ ρι ος και ε πε φα

νεν η μιν ευ λο γη με νος ο ερ χο ο με νος εν ο

νο μα τι Κυ ρι ι ι ου ου $\overline{\omega\alpha} \Delta$

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς.

Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Η ε ος Κυ υ ρι ος και ε πε φα νεν η μιν

ευ λο γη μεν ος ο ερ χο ο με νος εν ο νο μα

τι Κυ ρι ι ι ου ου $\overline{\omega\alpha} \Delta$

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Ἀπολυτίκιον. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Ἦχος $\overline{\omega\alpha} \Delta\iota - \theta$

Α πο ο στο λε Χρι στω τω Θε ω η γα πη

με ε ε νε ε πι τα χυνον ρυ σαι λα ον α να
πο λο ο γη τον δε χε ται σε προ πι ι πτον τα ο
ε πι πε σον τα τω στη θει κα τα δε ξα με νος ον
ι κε τευ ε Θε ο λο γε και ε πι μο νον νε φος ε
θων δι α σκε δα α α α σαι αι τς με νος
η μιν ει ρη νη και το με γα ε ε ε λε ος

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Π αν τα υ περ εν νοι αν παν τα υ περ εν δο ξα
τα σα Θε ο το κε μυ στη ρια τη α γνει α εσ φρα
γι σμε ε νη και παρ θε νι α φυ λατ το με ε νη
Μη τη ε γνω σθης α ψευ δης Θε ον τε κου σα α λη
θι νον αυ τον ι κε τευ ε σω θη ναι τας ψυ χας η
μω ω ων

Συναπτή μικρά, μεθ' ἣν ἐκφώνησις·

Ὅτι σὸν τὸ κράτος...

ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ

Μετὰ τὴν ἀ΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον. ᾠδὴ Νη ρ

Σ υ υι ο ος α πε κλη η θης θει ας βρο ντης
ως τα ω ω τα κω φε ευ σας των δυ σε βων και
σα αλ πιγ γος η δυ τε ρον δι η χη σας ω παν σο
φε εις ευ θει ας καρ δι ι ας τϷ Λο γϷτην σαρκω σιν
και ως γνη σι ος φι ι λος τω στη θει α νε πε σας ο
θεν ε ξαν τλη σα ας το της γνω σε ως βα α θος
πα α σιν ε κη ρυ ξας τϷ Πα τρος τον συ να να ρ χον
Ι ω αν νη Α α πο στο ο λε πρε σβευ ε Χρι
στω τω Θε ω των πται σμα των α φε σιν δω ω ρη σα α
σθαι τοις ε ορ τα ζϷ σι πο θω την α γι αν μνη η
μη ην σα

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τ ην Σο φι ι αν και Λο ο γον εν Ση γα στρι
συλ λα βϷ Ϸ σα α φρα α ζως Μη τηρ Θε Ϸ τω κο
ο σμω ε κυ η σας τον τον κο σμον κα τε χον τα και

εν αγκαλαις ε εσχες τον παντα συνεχοντα τον
 τροφοδοτην παντων και κτιστην της φυσεως ο
 θενδυσωπωσεε Παναγια Παρθεε νε και
 πιιστειδοξαζωσε τερυσθη ναι πταισματος μ
 οταν μελω πααρισταασθαι προπροσωπα
 τερκτιστερμ δε σποινα Παρθενε αγνητην
 στην βοηθειαν τοτε μοι ιδωρηησαι και γαρ δυ
 νασαι οσα θεε λεισπανααμωωμε

Μετά την β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὅμοιον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον. Ἦχος πλ' Νη ς

Τον βυθον της αλειειας καταλιπων
 σταυρωτωκαλααμωπαντασας φως
 εεθνηεζωγησας ωςιχθυσας Πανευφημε
 και γαρ καθως σοι εεφη Χριστος αναδεδειξαι
 αλιευσανθρωπων ζωγωντηνευσειαν οθεν
 κατασπειρας θεελογουτην γνωωσιντην

Πα ατ μον και την Ε φεσον ε καρ πω σω τοις λο γοις
σθ Θε ο λο γε Α α πο στο ο λε πρε σβευ ε
Χρι στω τω Θε ω των πται σμα α των α φε σιν δω ρη σα
σθαι τοις ε ορ τα ζσ σι πο ο θω την α γι αν μνη η
μη ην σθ

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε ν θυ μσ σ μαι την κρι ι σιν και δει λι ω
ερ γα πρα α ξας αι σχυ υ νης ο τα πει νος
ξι α και δε ο μαι Θε ο το κε πα νυ μνη τε πριν η
νυξ με φθα α ση θα να τσ ε πι στρε ψον προς την της
με τα νοι οι ας ο δον ο δη γσ σα με ι να ευ
χα ρι στω ως προ σκυ νων α νυ μνω ω σθ την α α
με τρον δυ να μιν και την θει αν α ντι λη ψιν Πα να
γι α Θε ε ο νυ υμ φε πρε σβευ σ σα Χρι στω
τω Θε ω υ περ σ αι τσ μαι σε δο ο θη ναι αι μοι
ι λα σμον α μαρ τι ων και το με γα ε ε λε ε ος

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον. ᾠδὴ Νη ρ

A να πε σω ων εν τω στη η θει τσ Ι η
σδ παρ ρη σι ι ασ τυγ χα αωνως Μα θη της
η ρω ω τη σας τις εστιν ο προ δο τηςσ Κυ ρι ε
και ως η γα πη με ε νω υ παρ χοντι εν δο ξε δι
α τσ αρ τσ ς ς τος σα φως υ πε δει χθησοι ο θεν
και ως μυ στη ης γε γο νως των αρ ρη η των
Λο ο γσ την σαρκωσιν εκ δι δασκεις τα πε ρα τα
Θε ο λο γε Α α πο στο ο λε πρε σβευ ε Χρι
στω τω Θε ω των πται σμα των α φεσιν δω ω ρη σα α
σθαι τοις ε ορ τα ζσ σι πο θω την α γι αν μνη η
μη ην σδ

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Π α να γι ι α Παρ θε ε νε Μη τερ Θε ς
της ψυ χη ης μσ τα πα αθη τα χα λε πα θε
ρα α πευ σον δε ο μαι και συγ γνω μνην πα ρα σχσ μοι

των ε μων πται σμα α των α φρονωσων ε πραξα την ψυ
 χην και το σω ω μα μο λυ νας ο α θλι ος οι μοι τι
 ποι η σω ω εν ε κει νη τη ω ω ρα η νι
 ι κα οι Α γγελοι την ψυ χην μω χω ρι ζο σιν εκ
 τω α θλι ο μω σω μα α τος το τε Δε σποι
 να βο η θει α α μω γε νω και προ στα τις θε ερ μο
 τα α τος σε γαρ ε χω ελ πι ι δα ο δω ο λο ος
 σω

ΑΝΑΒΑΘΜΟΙ, ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ ἀ΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου.

Ἦχος Βου

Ε κ νε ο τη το ο ο ος μω πο ο ολ λα α α
 πο λε ε μει με ε πα α α θη η αλλ α
 αυ τος α αν τι ι λα α α βω ο ο και σω ω ω
 σον σω ω τη η ηω μω ο
Ο ι μι σω ον τες Σι ω ω ων αι αι σχυ υν θη
 η η τε ε ε ε ε α πο ο τω Κυ υ ρι

ι ι ς ς ^εως ^{Πα}χο ο ο ο ο ο ο ρ το ο ο

ο ος ^Μγαρ ^ππυ υ ρι ι ι ι ι ^{Βε}ε ε σε ε ε

σθε ε ε ε ε α πε ξη ρα με ε ε νοι οι ^ε

^{Βε}**Δ** ^χο ξα Πα τρι και Υι ω ω και αι Α α γι

ι ω Πνε ευ μα α τι ι ^ε

^{Βε}**Α** γι ω Πνευ μα τι ι ι πα α α σα ψυ υ

χη ζω ω ου ου ου ται αι ^{Δι} και κα α θα αρ σει ^{Δι}

υ ψου ου ου ται αι λα α αμ πρου υ νε ε ε ται ^{Δι}

τη η Τρι ι α δι κη η μο ο να α α δι ι ι ^{Βε}

ι ι Ι ε ε ρο κρου υ φι ι ι ω ως ^ε

^{Βε}**Κ** ^χαι νυν και α ει και εις τας αι ω νας των

αι ω ω νων α α μη ην ^ε

^{Βε}**Α** γι ω Πνευ μα α τι ι α να α βλυ υ υ

ζει ^{Δι}τα α τη η ης χα α α α ρι το ος ρει

ει ει θρα α ^{Πα}αρ ^εδε ε ε ε ε ευ ο ο ο

ο ον τα α ^{Δι}α α πα α σαν τη ην κτι ι ι σι ι ^{Βε}

ι ι ιν προς ζω ω ω ο γο ο νι ι ι
α αν

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς ιη΄.

Ἦχος Βου ς

Εἰς πασάν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθογγὸς αὐ-
τῶν καὶ εἰς τὰ ἀπεράτα τῆς οἰκῆς με-
ενης τὰ ῥήματα αὐτῶν

Οἰουρανοὶ διηγῶνται δοξάνθεοι ποι-
ησὶν δεξιῶν αὐτῶν ἀναγγελεῖτο ὅ-
στε ῥεώμα

Ἡμερὰ τῆ ἡμερὰ ἐρευγεται ῥήματα
καὶ νυξ νυκτὶ ἀναγγελεῖ γνώσιν

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθογγὸς αὐτῶν
καὶ εἰς τὰ ἀπεράτα τῆς οἰκῆς με-
ενης τὰ ῥήματα αὐτῶν

ΤΑΞΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΤΟΥ ΟΡΘΟΥ

Ὁ διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ ἱερεύς· Ὅτι ἅγιος εἶ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ...

Ἀμήν.

Σταθερόν Προκείμενον ὄρθρου.
Ψαλμὸς ρν' (150).

Ἦχος Δι - Θ

Π α α σα πνο η αι νε σα τω τον Κυ ρι ον

Στίχ. α'. Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Π α α σα πνο η αι νε σα τω τον Κυ ρι ον

Στίχ. β'. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ.

Α ι νε σα α τω πνο η η η πα σα τον
Κυ ρι ο ο ον

Εὐαγγέλιον.

Ὁ διάκονος· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκετεύσωμεν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ')

Ὁ διάκονος· Σοφία· ὀρθοί· ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

Ὁ ἱερεύς· Εἰρήνη πᾶσι.

Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ ἱερεύς· Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ὁ διάκονος· Πρόσχωμεν.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ ἀναγινώσκει ὁ ἱερεύς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου τῆς ἑορτῆς ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης.

Ἐωθινὸν ΙΑ'

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κ' 15-25).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφανερώσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν καὶ λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων; Λέγει αὐτῷ· Ναί, Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκει τὰ ἀρνία μου. Λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; Λέγει αὐτῷ· Ναί,

Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου. Λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος, ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον, φιλεῖς με, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σὺ πάντα οἶδας, σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Βόσκει τὰ πρόβατά μου. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες· ὅταν δὲ γηράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει, καὶ οἴσει ὅπου οὐ θέλεις. Τοῦτο δὲ εἶπε σημαίνων ποίω θανάτῳ δοξάσει τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν λέγει αὐτῷ· Ἀκολουθεῖ μοι. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος βλέπει τὸν μαθητὴν ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθοῦντα, ὃς καὶ ἀνέπεσεν ἐν τῷ δειπνῶ ἐπὶ τὸ στῆθος αὐτοῦ καὶ εἶπε· Κύριε, τίς ἐστὶν ὁ παραδιδούς σε; Τοῦτον ἰδὼν ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος δὲ τί; λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; Σὺ ἀκολουθεῖ μοι. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει· καὶ οὐκ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράψας ταῦτα, καὶ οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμὴν.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ προεστὼς ἢ ὁ ἀναγνώστης τὸν ν' ψαλμὸν, χύμα.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιᾶσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἄσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῥοαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ἦχος Δι-Θ

Δοξα Πατρι και Υιω και Αγιω Πνευματι

Ταις τῶ Αποστολοῦ προσεισ ἐλεημον

λειψοντα πληθητων εμων εγκληματων

Και νυν και αι και εις τους αιωνων αιωνων

ων Αμην Ταις της Θεοτοκου προσεισ ἐλε

ημον ἐξαλειψοντα πληθητων εμων εγκλημα

των

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος Πά

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ
πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου

ε ξα λειψοντο α νο ο μη

μα α α μη

Πά
ε ο λο γε παρ θε νε Μα θη τα η γα πη η με

ε νε τς ς Σω τη η η η ρος ταις ι κε σι αι

αις σς η η μας πε ρι σω ζε δε ο ο με ε ε

ε θα α πο βλα α βη η ης πα αν τοι οι οι ας

ο τι σς ε ε σμε ε εν ποι μνι ο ο ο ο ον

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου... Κύριε, ἐλέησον (ιβ'). Ἐλέει καὶ
οἰκτιροῖς... Ἀμήν.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου οἱ δύο.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·

Ἄλφάβητος ἀντιστρόφως. Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ εἰρμός.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἢ
ὑπέροπλος δύνამις· σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον
ἀμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ
δεδοξασται.

Τροπάρια.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὡς ὠραίαν ὡς περικαλλῆ, ὄλην ὡς ἀμώμητον, ἐν γυναιξὶ Θεός σε
ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν μήτραν ὥκησε τὴν ἀμώμητον· ὃν δυσώπει
Πανάμωμε, μώμου ἐγκλημάτων, ἅπαντας ῥυσθῆναι τοὺς
ὑμνοῦντάς σε.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ψαλμικῶς Ἄγνη ἐκ δεξιῶν, οἷά περ βασίλισσα, τοῦ ἐκ τῆς σῆς νηδύος ἀναλάμψαντος, Βασιλέως ἔστηκας· ὄν ἰκέτευε, δεξιὸν παραστάτην με, δεῖξαι ἐν ἡμέρᾳ, τῆς ἀνταποδόσεως Θεόνυμφε.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χερσωθεῖσαν φύσιν τῶν βροτῶν, πᾶσιν ἀτοπήμασι, τὸν ὑετὸν τεκοῦσα τὸν οὐράνιον, ὄλην ἀνεκαίνισας· ἀλλὰ δέομαι, τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα, ἀποχερσωθεῖσαν, δεῖξον καρποφόρον Θεονύμφευτε.

**Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·
Βροντῆς τὸν υἱὸν χριστοτερπῶς αἰνέσω.**

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος β΄.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Στίχ. Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν, Μάκαρ ἦν ἐκήρυξας, ἀπολαβὼν, καὶ τῷ Λόγῳ συνόμιλος, γεγονὼς οὐράνιος, τοὺς πιστεύοντας τῷ σεπτῷ σου κηρύγματι, καὶ θεολογία, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις διαφύλαξον.

Στίχ. Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ῥωμαλέον φρόνημα δεικνύς, πάντων κατεφρόνησας, τῶν ἐπὶ γῆς καὶ δεσμῶν τῶν τῆς φύσεως, καὶ τῷ Λόγῳ πάνσοφε, λογικῶς τε καὶ νουνεχῶς συγγινόμενος, ἐκ τῆς ἀλογίας, τοὺς ἀλογωθέντας ἤλευθέρωσας.

Στίχ. Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Οὐρανίων γνῶσιν εἰληφῶς, θεολογικώτατα, τὸν τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας, Ἐν ἀρχῇ ὁ Λόγος ἦν, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν αὐτοῦ Γεννήτορα, καὶ Θεὸς ὁ Λόγος, εὐαγγελιζόμενος Θεόσοφε.

Θεοτοκίον.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Νεανίδων θείων ὁ χορὸς, ἐνθεαστικώτατα, ἐν γυναιξί σε καλὴν ἀσματίζουσι, Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναῖς ὠραιζομένην Θεότητος· τὸν καλλοποιὸν γὰρ Λόγον, ὑπὲρ λόγον ἀπεκύησας.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·

Ἐκτὴν δέησιν τῷ Θεῷ Μύστη φέρω.

Ὁ Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. β΄.

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Στίχ. Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰς τὰ τοῦ Πνεύματος βάθη τὸν λογισμόν, ἐλλαμφθεῖς ἐνέκυψας, καὶ τὴν γέννησιν ἡμῖν, τὴν φρικτὴν ἐτράνωσας βοῶν, Θεολόγε· Ἐν ἀρχῇ, ὁ Λόγος ἦν τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. Απόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Κατακαμπτόμενοι πλήθει τῶν πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν ἐπαγωγαῖς, πίστει καταφεύγομεν πρὸς σέ, Θεολόγε· βοηθὸς γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Δόξα.

Τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη τὰ χαλεπά, ἰατρὸς ὡς ἄριστος, ἰασάμενος σοφέ, αἰωνίου λύτρωσαι ἡμᾶς, καταδίκης καὶ πυρὸς τῆ μεσιτεῖα σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἦ τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα τὸν δι' ἡμᾶς, γεγονότα ἄνθρωπον, τοῦτον αἶτησαι Ἄγνη, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς πολλὰ ἡμαρτηκότας αὐτῷ.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ γ'. Ὁ εἰρμός.

Ἐξήνηθη ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στερεῦουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσία σου, ἐν ᾗ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Τροπάρια.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γαστρὸς σου πρόεισιν, ὁ Ποιητὴς Πανάμωμε, ἀφθαρσίας στολὴν δωρούμενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσιν ἀτοπήμασιν.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὑπέριμον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Δέσποινα· ὄν ἐκτενῶς ἰκέτευε, οἰκτειρῆσαι τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἡδονῶν ἀτιμίαις σκυθρωπάζουσιν.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὰ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου Ἄχραντε· τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, φαρμαχθεῖσαν ἰῶ τοῦ ὄφους, δραστικῶ σου φαρμάκῳ περιποίησαι.

Τοῦ Ἁγίου. Ὡδὴ γ'.

Ἦχος β'. Ὁ αὐτός.

Στίχ. Απόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τριάδος ἐφανέρωσας, θεολόγῳ γλώττῃ σου, τὸ ὑπὲρ νοῦν μυστήριον, Ἰωάννη θεομακάριστε, ἐν ᾗ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Στίχ. Απόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἦ γλῶσσά σου γεγένηται, γραμματέως κάλαμος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θεογράφως ὑποσημαίνουσα, τὸ σεπτὸν τε καὶ θεῖον Εὐαγγέλιον.

Στίχ. Απόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σοφίας σὺ τὴν ἄβυσσον, ἀνιμήσω Πάνσοφε, ἀναπεσῶν θεόφρονι, παρῶρησία τῆ τῆς σοφίας πηγῆ, καὶ ταύτης Θεοκῆρυξ ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Στίχ. Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Τὴν μόνην παρθενεύουσαν, καὶ Μητέρα σέβομεν, ὡς σωτηρίας πρόξενον, γενομένην ἡμῖν, Πανάμωμε, καὶ κόσμον ῥυομένην ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἄλλος. Ὡδὴ γ'.

Ἦχος πλ. β'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Στίχ. Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Νοῖ λαμπρῶ καὶ καθαρῶ, ὀμιλήσας τῷ Λόγῳ, Θεολόγε τρισμάκαρ, ἐμυήθης παρ' αὐτοῦ, τὰ ὑπὲρ λόγον σαφῶς, καὶ τὴν κτίσιν, πᾶσαν κατεφώτισας.

Στίχ. Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Δεσμῶν με ῥῦσαι χαλεπῶν, ἁμαρτίας τρισμάκαρ, τῇ στοργῇ συνδεσμῶν με, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ· ὃν ἀγαπήσας θερμῶς, Θεολόγος τούτου ἐχρημάτισας.

Δόξα.

Ἐδόθης πρόμαχος ἡμῖν, καὶ μεσίτης καὶ ῥύστης, καὶ πρὸς Κύριον πρέσβυς, καὶ θαυμάτων αὐτουργός, καὶ ἰαμάτων πηγὴ, Θεολόγε· ὅθεν σε γεραίρομεν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἦνίκα Λόγος ὁ ἐκ σοῦ, σαρκωθείς ἀπορρήτως, Θεοτόκε ἐν ξύλῳ, ἀνυφοῦτο τοῦ Σταυροῦ, παρθένῳ τῷ Μαθητῇ, ὡς παρθένον, Κόρην σε παρέθετο.

Συναπτὴ μικρά, μεθ' ἣν ἐκφώνησις·

Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

* * *

ΜΕΣΩΔΙΑ ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Σοφίας τῷ στήθει ἀναπεσῶν, καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ Λόγου καταμαθῶν, ἐνθέως ἐβρόντησας· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· καλλιγραφήσας πρῶτος, τὴν ἀναρχον γέννησιν, καὶ καταγγείλας πᾶσι, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν καὶ τῇ γλώττῃ, σαγηνεύσας τὰ ἔθνη, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἐκδιδάσκεις τοῖς πέρασι, Θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἐλεήμονα Λόγον καὶ συμπαθῆ, ὡς κυήσασα Δέσποινα τοῦ παντός, ἐλέησον ἅπαντας, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, πειρασμῶν καὶ νόσων, καὶ πάσης κακώσεως, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, φλογός

ἐλευθέρωσον· ὅπως εὐχαρίστως, τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν πλοῦτον δοξάζωμεν, καὶ τὸ ἄμετρον ἔλεος, καὶ βοῶμέν σοι πάντοτε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρῃσι δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὸν τόκον σου Ἄχροαντε.

Συναπτὴ μικρά, μεθ' ἣν ἐκφώνησις·

Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης...

* * *

KONTAKION, ΟΙΚΟΣ, ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ

Κοντάκιον. Ἦχος β΄.

Τὰ μεγαλεῖά σου Παρθένε, τίς διηγῆσεται; βρούεις γὰρ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, * ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Ὑψη οὐράνια ἐκμανθάνειν, καὶ θαλάσσης τὰ βάθη ἐρευνᾶν, τολμηρὸν ὑπάρχει καὶ ἀκατάληπτον· ὡς περ οὖν ἄστρα ἐξαριθμῆσαι, καὶ παράλιον ψάμμον οὐκ ἔστιν ὄλως, οὕτως οὔτε τὰ τοῦ Θεολόγου εἰπεῖν ἱκανόν· τοσοῦτοις αὐτὸν στεφάνοις ὁ Χριστός, ὃν ἠγάπησεν ἔστεψεν! οὐ τῷ στήθει ἀνέπεσε, καὶ ἐν τῷ μυστικῷ δείπνῳ συνεισιτιάθη, * ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Μετάστασις τοῦ ἀγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ, Φίλου ἐπιστηθίου, Παρθένου, Ἠγαπημένου, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Στίχ. Πατὴρ παρέστης ἠγαπημένῳ Λόγῳ,
Πάντων μαθητῶν, Ἠγαπημένε, πλέον.

Πρὸς γε Θεὸν μετέβη βροντῆς παῖς εἰκάδι ἔκτη.

Οὗτος ἦν Ζεβεδαίου καὶ Σαλώμης, ἥτις ἦν Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος θυγάτηρ· ὁ γὰρ Ἰωσήφ τέσσαρας υἱοὺς ἔσχεν, Ἰάκωβον, Συμεών, Ἰούδαν καὶ Ἰωσήφ· καὶ θυγατέρας τρεῖς· τὴν Ἑσθήρ, τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Σαλώμην, ἥτις ἦν γυνὴ Ζεβεδαίου, μήτηρ δὲ Ἰωάννου· ἐντεῦθεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θεῖος ἦν Ἰωάννου, ὡς ἀδελφὸς Σαλώμης τῆς θυγατρὸς Ἰωσήφ.

Οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῷ στήθει τοῦ Χριστοῦ ἀναπεσών, ὡς ἀγαπώμενος σφόδρα· καὶ γὰρ ἐν τῇ προδοσίᾳ καὶ ἐν τῷ σταυρῷ αὐτῷ συμπάρῃ· ὅτε καὶ τὴν Θεοτόκον ἔλαβεν εἰς τὰ ἴδια, καὶ μέχρι τῆς κοιμήσεως διηκόνει. Καὶ μετὰ τὴν κοίμησιν, γενομένων κλήρων παρὰ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, ποῦ ἂν ἕκαστος αὐτῶν ἀπέλθῃ καὶ κηρύξῃ, καὶ κληρὸν λαβὼν Ἰωάννης ἀπελθεῖν εἰς Ἀσίαν, καὶ δυσχεράνας ἐπὶ τούτῳ, προέγνω κατὰ θάλασσαν πειρασθῆσθαι, ὃ καὶ προεῖπε τῷ μαθητῇ Προχόρῳ.

Καὶ δὴ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ποιήσας ἐν τῇ θαλάσῃ, περιφερόμενος ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων, διὰ τὸ λυπηθῆναι ἐπὶ τῷ κλήρῳ καὶ μὴ ἐλπίσαι ἐπὶ Κύριον, ἐν τόπῳ τινί, Μαρμαρεώτῃ καλουμένῳ, τῆς Ἀσίας ἀπεδόθη. Ἐνθα τῷ Προχόρῳ περιτυγχάνει, κινδύνοις κάκείνῳ περιπεσόντι καὶ μόλις εἰς Σελεύκειαν διασωθέντι· ἐν ἧ μετὰ τὸν θαλάσσιον κλύδωνα καὶ πειρασμὸς συνήντησε τῷ Προχόρῳ τῶν ἐκεῖσε ἀνθρώπων βαρύτατα προσφερομένων αὐτῷ καὶ ἐπὶ μαγείαις διαβαλόντων.

Πρὸς δέ, τὸν Ἰωάννην χρυσίον ἐκ τοῦ πλοίου κεκλοφέναι λεγόντων καὶ φυγῆ χρήσασθαι· ὧν τὰς χεῖρας οὐκ ἀμογητὶ διαδράς, τὸν προοδηλωμένον τόπον κατέλαβεν.

Εἰς Ἐφεσον δὲ γενομένοις τὴν πόλιν, Ῥωμὰνα αὐτοῖς συναντᾶ, ἣτις ἦν μνηστευθεῖσα Πριβάτω, γυνὴ διαβεβοημένη καὶ μέχρι Ῥώμης ἐπὶ κακία. Αὕτη οὖν, τούτους μισθωσαμένη, τῷ λουτρῷ κατηνάγκασεν ἐκδουλεύειν· ἐν ᾧ καὶ ἀπείρως τοῦ Ἀποστόλου διατεθέντος, κακῶς τούτοις ἐχρήτο, ὡς τε καὶ εἰς δουλικὴν τάξιν ἀμφοτέρους τούτους ἐπενεγεῖν· καὶ τὸν μὲν Ἰωάννην ἐγκαύστην εἶναι, τὸν δὲ Πρόχορον ἐπιχύτην, διὰ πάσης αὐτῶν τῆς ζωῆς. Ἐνώκει δὲ τῷ λουτρῷ τούτῳ καὶ δαίμων τις ἄγριος, ὃς τρις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἔπνιγεν ἔνδον νεανίσκον ἢ νεάνιδα· διὰ γὰρ τὸ εὐήχον τοῦ λουτροῦ, ποιητικὰς ἀφορμὰς ὁ Σατανᾶς ἐπενόησεν· ἡνίκα γὰρ ἐκτίζετο, διορυττομένων τῶν θεμελίων, νεανίσκον καὶ νεάνιδα τούτῳ ἐνέβαλον· κἀντεῦθεν ἢ τοιαύτη μισοφιλία ἤρξατο γίνεσθαι.

Μετὰ δὴ τρεῖς μῆνας, εἰσελθὼν Δόμνος, ὁ υἱὸς Διοσκορίδου, ἐν τῷ τοιούτῳ λουτρῷ, ἀπεπνίγη παρὰ τοῦ δαίμονος. Καὶ δὴ πένθους πολλοῦ τῇ Ῥωμάνῃ γενομένου, γνωστὸν ἐγένετο τοῦτο τῇ Ἐφεσίων πόλει καὶ αὐτῷ τῷ πατρὶ Διοσκορίδῃ, ὃς τῇ ἀκοῇ ταύτῃ ὑπὸ λύπης καταποθείς, ἀπέψυξε καὶ αὐτός.

Πολλὰ οὖν τῆς Ῥωμάνης καθικετευούσης τὴν Ἄρτεμιν ἀναστήσαι τὸν Δόμνον καὶ τὰς σάρκας κατατεμνούσης, οὐδὲν πλέον ἠνύετο. Τοῦ δὲ Ἰωάννου πυνθανομένου τὸν Πρόχορον τί τὸ συμβάν, ἰδοῦσα ἢ Ῥωμὰνα τούτους κοινολογουμένους, κρατήσασα τὸν Ἰωάννην, ἔθλιβεν ἰσχυρῶς· καὶ ἄλλα μὲν πολλὰ λέγουσα καὶ συκοφαντοῦσα αὐτὸν μάγον εἶναι· τελευταῖον δέ, ὡς εἰ μὴ τὸν Δόμνον ἀναστήσῃ, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ χωρίσαι τοῦ σώματος. Τοῦ δὲ Ἀποστόλου εὐξαμένου καὶ ἀναστήσαντος τὸν παῖδα, ἐξέστη τὸ πνεῦμα Ῥωμάνης καὶ Θεὸν ἢ Θεοῦ υἱὸν τοῦτον κατήγγειλε· προσέτι καὶ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, πολλὰ πρότερον ἐξομολογησαμένη τῷ Ἰωάννῃ. Ἀναστήσαντος δὲ καὶ τὸν Διοσκορίδην, ἐπίστευσε καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ Δόμνου, καὶ πάντες ἐξωμολογήσαντο καὶ ἐβαπτίσθησαν, Διοσκορίδης καὶ Δόμνος καὶ Ῥωμὰνα. Διαρῶρηξάσης δὲ τῆς Ῥωμάνης καὶ τὴν ὥνην τῆς δουλείας, ἀπεδίωξεν ὁ Ἰωάννης καὶ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ.

Ἐορτῆς δὲ τῇ Ἀρτέμιδι ἀγομένης τοῖς Ἐφεσίοις, ἀνελθὼν ὁ Ἀπόστολος, ἔστη ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ, ἔνθα ἦν τὸ μιαιώτατον ἄγαλμα. Οἱ δὲ ὄχλοι, θυμοῦ ἐπὶ τούτῳ πλησθέντες, λίθους κατὰ τοῦ Ἰωάννου ἔβαλλον· οἱ δὲ λίθοι μὴ τούτου τὸ παράπαν ἀφάμενοι, τὸ ἄγαλμα μᾶλλον συνέτριψαν εἰς λεπτά. Πολλὰ δὲ αὐτοῖς περὶ πίστεως διαλεχθέντος τοῦ Ἀποστόλου, οὗτοι ἀγανακτήσαντες, πάλιν λίθους ἔβαλλον ἐπ' αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν λίθων ἔπληξε τοῦτον, ἀλλ' ἀνακάμπτοντες, τοὺς βάλλοντας ἔβαλλον καὶ κατέτεμον καὶ τὰς στολὰς αὐτῶν θείᾳ ῥοπῇ διερῶρηγνον. Εὐξαμένου δὲ τοῦ Ἀποστόλου, βρασμὸς μέγας γέγονε τῆς γῆς καὶ ἔπεσον ἐπὶ τὴν γῆν ἐκ τοῦ πλήθους ἄνδρες ὡσεὶ διακόσιοι καὶ ἀπέθανον· οἱ δὲ λοιποὶ, μόλις τοῦ φόβου ἐκνήψαντες, ἐδέοντο ἐλέους τυχεῖν· τρόμος γὰρ καὶ κλόνος ἐπῆλθεν αὐτοῖς· ἅμα δὲ ἀναστῆναι καὶ τοὺς τεθνεῶτας. Καὶ δὴ προσευξαμένου καὶ πάντας ἀναστήσαντος, βρασμοῦ καὶ αὔθις γενομένου, προσέπεσον τῷ Ἰωάννῃ, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες. Ἐπιστὰς δὲ ἐν τινὶ τόπῳ, καλουμένῳ Τύχη, ἰάσατο παράλυτον, ἐπὶ δώδεκα ἔτη κατακείμενον· ὃς καὶ ἀνέστη, δοξάζων τὸν Θεόν.

Πολλῶν δὲ καὶ ἐτέρων γενομένων σημείων ὑπὸ Ἰωάννου καὶ τῆς φήμης τῶν θαυμάτων πανταχοῦ διατρεχούσης, ἰδὼν ὁ δαίμων, ὁ παραμένων τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος, πάντα τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ γινόμενα καὶ γνοὺς ὡς μέλλει καὶ

αὐτὸς ἐκεῖθεν ἀπελαύνεσθαι, σχῆμα στρατιωτικὸν ὑποδύς, ὡς δῆθεν ταξεώτης καὶ χάρτας ἐπιφερόμενος, ἐκάθητο κλαίων ἐν τινι τόπῳ καὶ λέγων· Δύο μάγους, παρὰ τῆς ἐξουσίας αὐτῷ πιστευθέντας, διαδράναι· διὸ καὶ κινδυνεύειν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ὑπεδείκνυε δὲ πρὸς οὓς ἔλεγε καὶ χρυσίου ἀπόδεσμον καὶ τούτοις δώσειν ὑπισχνεῖτο, εἰ τοὺς μάγους ἀνέλωσι.

Τῆς δὲ πόλεως ἐπὶ τούτῳ σεισθείσης, ἐκινήθησαν ὄχλοι πολλοὶ κατὰ τῆς οἰκίας Διοσκορίδου, ἀπειλοῦντες κατακαῦσαι αὐτὸν μετὰ τῆς οἰκίας, εἰ μὴ δῶῃ τοὺς μάγους. Τοῦ δὲ Διοσκορίδου μᾶλλον ἐλομένου καταφλεχθῆναι ἢ τοὺς ζητούμενους ἐκδοῦναι, ἐπιγνοὺς ὁ Ἰωάννης τῷ πνεύματι, ὡς ἡ συστροφή τοῦ λαοῦ εἰς ἀγαθὸν ἄγει τοὺς πλείους αὐτῶν, παραδίδωσιν ἑαυτὸν μετὰ τοῦ Προχόρου τῷ λαῷ. Ἀπαγόμενοι δὲ παρὰ τοῦ ὄχλου, ἐπέστησαν τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ προσηύξαντο πρὸς τὸν Θεόν, τὸ μὲν ἱερὸν καταπεσεῖν, μηδὲνα δὲ τῶν παρόντων βλαβῆναι. Καὶ δὴ τούτου καταπίπτοντος, ὁ Ἀπόστολος εἶπε πρὸς τὸν παραμένοντα αὐτῷ δαίμονα· Σοὶ λέγω τῷ ἀκαθάρτῳ δαίμονι· πόσον χρόνον ἔχεις οἰκῶν ἐνθάδε; καί, εἰ σὺ τοὺς ταξεώτας τούτους καὶ τὸν ὄχλον αὐτὸν ἐξήγειρας καθ' ἡμῶν, ὁμολόγησον. Ὁ δὲ δαίμων ἀνέκραξε, λέγων· Χρόνους μὲν ἔχω οἰκῶν ἐνταῦθα διακοσίους τεσσαράκοντα ἐννέα· πάντας δὲ τούτους ἐγὼ ἐξήγειρα καθ' ὑμῶν. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰωάννης· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, μηκέτι οἰκῆσαι ἐν τῷδε τῷ τόπῳ· καὶ ἐξῆλθεν ὁ δαίμων εὐθέως ἀπὸ τῆς πόλεως. Ἔλαβεν οὖν πάντας θάμβος καὶ ἔκστασις καὶ οἱ πλείους αὐτῶν ἐπίστευσαν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ ἐτέρων δὲ πολλῶν σημείων καὶ τεράτων γενομένων διὰ τῶν τοῦ Ἀποστόλου χειρῶν καὶ πλήθους πολλοῦ προσελθόντος τῇ πίστει, ἀνηνέχθη τῷ τότε κρατοῦντι τὰ περὶ τούτου· ὡς ὅτι μαγικαῖς τισι τῶν λεγομένων χριστιανῶν παραδόσεσιν ὑπαχθέντες οἱ ὄχλοι, ἀθετοῦσι τοὺς νόμους τῶν βασιλέων καὶ τὸ τῶν θεῶν σέβας καταφρονοῦσιν, ὡς καὶ τὰ κράτιστα τῶν παρ' αὐτοῖς ἱερῶν ἐπ' ἐδάφους καταπεσεῖν· διὸ καὶ ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ ὑπερόριοι γίνονται. Ὡφθη δὲ ὁ Κύριος ὄναρ τῷ Ἰωάννῃ τὰ περὶ τούτου δηλώσας, ὅτι δεῖ αὐτὸν πολλὰ πειρασθῆναι καὶ ἐν νήσῳ τινί, ἣ καλεῖται Πάτμος, ἐξορισθῆναι, ἣτις πολλὴν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχει.

Πλέων δὲ μετὰ τῶν Προτεκτώρων εἰς τὸν τῆς ὑπερορίας τόπον, τινὰ τῶν στρατιωτῶν ἐν τῇ θαλάσῃ ἀποπνιγέντα, ἀνέστησε, πολλὰ παρ' αὐτῶν εἰς τοῦτο δυσωπηθεῖς· ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσύστερον αὐτοῖς ἐπεγερθεῖσαν λαίλαπα καὶ τὸν σφοδρότατον τῆς θαλάσσης κλύδωνα, εἰς γαλήνην μετεποίησατο. Καὶ ἓνα τῶν Προτεκτώρων, δυσεντερίᾳ συσχεθέντα καὶ ἤδη τὰ ἔχοντα ἔσχατα πνέοντα, ἰάσατο καὶ εἰς παντελῆ ὑγίαν κατέστησεν. Ἐπὶ τούτῳ οὖν ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἐκουσίως τῇ Πάτμῳ νήσῳ ὑπερόριος ἐπιβάς, τὸν υἱὸν τοῦ Μύρωνος, Ἀπολλωνίδην, ἀπαλλάττει τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτῷ δαίμονος· καὶ αὐτίκα πᾶσα ἡ τοῦ Μύρωνος οἰκία πιστεύει τῷ Χριστῷ καὶ βαπτίζεται· ὕστερον δὲ καὶ Λαυρέντιος, ὁ τῆς τούτου θυγατρὸς Χρυσίππης ἀνὴρ, μέγала παρὰ τῇ νήσῳ δυνάμενος.

Κύνωψ δὲ τις οἰκῶν ἦν ἐνταυθί, εἰς ἄκρον τὴν τῶν μάγων τέχνην ἐξησκηκῶς καὶ πᾶσαν τὴν τῶν δαιμόνων ἐνέργειαν ἐν ἑαυτῷ περιφέρων· ὃς τῷ πλήθει τῶν φαντασιῶν οὕτω παρὰ τοῖς ἄφροσιν ἐθαυμάσθη, ὡς καὶ θεὸς νομίζεσθαι παρ' αὐτῶν. Τὸ οὖν ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ πεπαρόρησιασμένον τοῦ Ἰωάννου ἰδόντες οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ περὶ τούτου πρὸς τὸν Κύνωπα ἀναφέρουσι, ταῖς οἰκείαις κακοτεχνίαις χρήσασθαι κατ' αὐτοῦ ἀξιοῦντες. Ὁ

δέ, μὴ ἀνεχόμενος εἰς τὴν πόλιν παραγενέσθαι (καὶ γὰρ ἐτύγγανεν ἐν ἐρήμοις ἀβάτοις ἔχων τὴν δίκαιαν) ἄγγελον πέμψειν ὑπισχνεῖται πονηρὸν κατὰ τὴν οἰκίαν Μύρωνος, τὴν ψυχὴν παραληφόμενον Ἰωάννου.

Τῇ οὖν ἐπιούσῃ, ἐν τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἀποστέλλει πρὸς Ἰωάννην, ἐπισκῆψας τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀγαγεῖν. Ἀπελθὼν δὲ ὁ δαίμων εἰς τὸν οἶκον Μύρωνος, ἔστη ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἦν Ἰωάννης· ὅς, περὶ τοῦ δαίμονος ἐγνωκῶς, μὴ περαιτέρω προσελθεῖν ἐγκελεύεται, ἀλλ' ἐκείσε ἐστάναι, μέχρις ἂν τὴν αἰτίαν ἐξεῖπη, δι' ἣν πάρεστι. Τὸ δὲ πνεῦμα εἶπε· Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐλθόντες πρὸς Κύνωπα, πολλὰ κακὰ εἶπον αὐτῷ περὶ σοῦ, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν κατασκευάσαι σοι θάνατον· καὶ αὐτὸς οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Ὅτι πολλὰ ἔτη ἔχω ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ οὐ καταλύω ἑμαυτὸν τοῦ εἰσέρχεσθαι εἰς τὴν πόλιν διὰ μικρὸν ἄνδρα τετραγωδημένον· ἀλλ' ὑποστρέψατε εἰς τὴν ὁδὸν ὑμῶν καὶ αὐριον ἀποστελῶ ἄγγελον καὶ παραλήφεται αὐτοῦ τὴν ψυχὴν καὶ ἄξει αὐτὴν πρὸς με καὶ παραδώσω αὐτὴν εἰς κρίσιν.

Εἶπε δὲ ὁ Ἰωάννης· Ἀπεστάλης ποτὲ παρ' αὐτοῦ καὶ λαβὼν ψυχὴν ἀνθρώπου ἀπήνεγκας αὐτῷ; Εἶπε δὲ τὸ πνεῦμα· Ἀπεστάλην καὶ ἀπέκτεινα, ψυχὴν δὲ οὐκ ἀπήνεγκα. Καὶ ὁ Ἰωάννης· Τίνος χάριν πείθεσθε αὐτῷ; Καὶ εἶπε τὸ πνεῦμα· Πᾶσα ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ ἐκεῖ κατοικεῖ καὶ συντάξεις ἔχει μετὰ πάντων τῶν ἀρχόντων καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτοῦ· καὶ ἀκούει ἡμῶν ὁ Κύνωψ καὶ ἡμεῖς ἀκούομεν αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰωάννης· Ἄκουσον, πνεῦμα πονηρὸν· Κελεύει σοὶ ὁ Ἀπόστολος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰωάννης, μηκέτι εἰς ἐπιβουλήν κινήθῃναι ἀνθρώπου, μηδὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἀπελθεῖν ἔτι, ἀλλ' ἔξω τῆς νήσου ταύτης ἀπελθεῖν καὶ περιπλανᾶσθαι καὶ μηδαμοῦ τόπον ἔχειν. Καὶ εὐθέως τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ἐξῆλθε τῆς νήσου.

Ἰδὼν δὲ ὁ Κύνωψ, ὅτι οὐδαμῶς τὸ πνεῦμα ὑπέστρεψε καὶ ἕτερον ἀπέστειλεν· οὗ τῷ προτέρῳ τὰ αὐτὰ πεπονθότος, ἕτερα δύο πνεύματα ἐκ τῶν ἀρχόντων ἀπέστειλεν, ἐν μὲν εἰσελθεῖν πρὸς Ἰωάννην, τὸ δ' ἕτερον, ἔξω ἐστηκός, ἀγαγεῖν ἀπόκρισιν πρὸς αὐτόν. Τοῦ δὲ εἰσελθόντος καὶ τὰ ὅμοια τοῖς πρὸ αὐτοῦ πεπονθότος, τὸ ἕτερον ἀπελθόν, τῷ Κύνωπι τὰ πεπραγμένα ἀπήγγειλεν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Κύνωψ θυμοῦ πλησθεὶς, ἅπαντα τὰ πλήθη τῶν δαιμόνων παραλαβὼν, ἀπῆλθεν ἐν τῇ πόλει· ἤχησε δὲ ἡ πόλις ἰδοῦσα τὸν Κύνωπα καὶ πάντες αὐτὸν προσεκύνουν.

Διδάσκοντα δὲ τὸν Ἰωάννην καταλαβὼν, ἐπλήσθη θυμοῦ πολλοῦ καὶ φησι πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες τυφλοὶ καὶ πεπλανημένοι, τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας ἀκούσατε· Εἰ δίκαιός ἐστιν ὁ Ἰωάννης καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ λαλούμενα ἀληθῆ, θεραπεύσει ἐμέ τε καὶ ὑμᾶς διὰ τὸν λόγον, ὃν λέξω πρὸς αὐτόν καὶ πιστεύσω κἀγὼ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐπιλαβόμενος ὁ Κύνωψ νεανίσκου τινός, εἶπεν αὐτῷ· Νεανίσκε, ζῆ ὁ πατήρ σου; Ὁ δὲ εἶπε· Τέθνηκεν. Ὁ Κύνωψ εἶπε· Ποίῳ θανάτῳ; Ὁ δὲ εἶπε· Ναυτικὸς ὑπῆρχε καὶ τοῦ πλοίου συντριβέντος ἐν θαλάσῃ, ἀπέθανεν ἐν τοῖς ὕδασι. Ὁ δὲ Κύνωψ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην· Ἰδού, δεῖξον εἰ ἀληθῆ λέγεις καὶ ἀνάγαγε τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ παράστησον αὐτὸν τῷ παιδί καὶ πᾶσιν ἡμῖν ζῶντα. Εἶπεν ὁ Ἰωάννης· Οὐκ ἀπέστείλέ με ὁ Χριστὸς νεκροὺς ἐγείρειν, ἀλλὰ πεπλανημένους ἀνθρώπους διδάσκειν.

Εἶπε δὲ ὁ Κύνωψ πρὸς πάντα τὸν παρεστῶτα λαόν· Κἂν ἄρτι πιστεύσατε, ἄνδρες, οἱ τὴν χώραν κατοικοῦντες, ὅτι πλάνος ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος καὶ πλανᾷ ὑμᾶς διὰ μαγικῶν ἐμπαιγμάτων· κρατήσατε αὐτόν, ἕως ἂν ἀγάγω τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς καὶ παραστήσω αὐτόν ὑμῖν ζῶντα· καὶ ἐκράτησαν

τὸν Ἰωάννην. Καὶ διαπετάσας ὁ Κύνωψ τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ κρούσας αὐτὰς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, κτύπου μεγάλου γεγονότος ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ πάντων φοβηθέντων, ἐξ ὀφθαλμῶν πάντων ἀφανῆς ἐγένετο· ἐπῆραν δὲ τὴν φωνὴν αὐτῶν ἅπαντες λέγοντες· Μέγας εἶ, Κύνωψ, καὶ οὐκ ἔστι πλήν σου. Καὶ ἐξαίφνης ἀνέβη ὁ Κύνωψ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἔχων, ὡς ἔλεγε, τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς καὶ ἐξέστησαν ἅπαντες. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν παῖδα· Οὗτός ἐστιν ὁ πατήρ σου; Καὶ εἶπεν ὁ παῖς· Ναί, κύριε· καὶ προσεκύνησαν ἅπαντες τὸν Κύνωπα.

Ζητούντων δὲ τὸν Ἰωάννην ἀποκτεῖναι, οὐκ ἀφῆκεν ὁ Κύνωψ, λέγων, ὡς ὅταν ἴδητε τούτων μείζονα, τότε τιμωρηθήσεται κακῶς. Ἦρετο δὲ τινα τῶν περιστώτων· Ἔχεις υἱόν; Ὁ δὲ, Εἶχον, εἶπεν, ἐφονεύθη δὲ παρά τινος δι' ἐπιβουλήν. Ὁ Κύνωψ δὲ κάκεινον ἀποκατασῆσαι ζῶντα τῷ πατρὶ ἐπηγγείλατο. Μέγα τοίνυν βοήσας, ἐξ ὀνόματος ἅμα τὸν τε πεφονευκὸτα καὶ τὸν πεφονευμένον ἐκάλει. Οἱ δὲ, παραυτίκα ἔδοξαν παραστῆναι. Καὶ εἶπεν ὁ Κύνωψ πρὸς τὸν ἄνθρωπον· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός σου; καὶ οὗτός ἐστιν ὁ ἀποκτείνας αὐτόν; Καὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος· Ναί, κύριε.

Ὁ Κύνωψ πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὡς δῆθεν τὰς ἐκείνου φαντασίας θαυμάζοντα· Τί θαυμάζεις ἐπὶ τούτοις; φησὶν· Ὁ δὲ, Οὐ θαυμάζω, εἶπεν, ἐλεῶ δὲ μᾶλλον τὰς ὑπὸ σοῦ ἀπολουμένας ψυχάς. Τοῦ δὲ καὶ ἐπὶ πλέον τοῖς τελουμένοις ἐκστήσειν ὑποσχομένου, προσαπειλησαμένου δὲ καὶ ἔσχατον αὐτοῦ τὴν ζωὴν ἀφαιρήσειν· Ταχύ σου τὰ σημεῖα λυθήσονται, φησὶν ὁ Ἀπόστολος· ὅπερ οἱ ὄχλοι ἀκούσαντες, ὀρμήσαντες κατὰ τοῦ Ἰωάννου, οὕτως αὐτὸν διεσπάραξαν, ὡς νεκροῦ μηδὲν ἄμεινον διακείσθαι. Δόξαν δὲ πᾶσι καὶ αὐτῷ τῷ Κύνωπι, θανεῖν τὸν Ἀπόστολον, οὐδὲ ταφῆς ἄξιός αὐτοῖς ἐκρίθη· ἀλλ' ἐπισκήφει Κύνωπος ἄταφον τοῦτον ἐῶσιν, ὡς τε βορὰν θηροῖς γενέσθαι καὶ πετεινοῖς. Ἀναχωροῦσι τοίνυν ἕκαστος οἴκαδε, ἠδόμενοι τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ Ἰωάννου καὶ ἅμα τὸν μυσαρὸν ἐκθειάζοντες Κύνωπα.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῷ Κύνωπι ἀκουσθὲν τὸν Ἰωάννην ἐν τόπῳ τινί, Λίθου βολῆ, καλουμένῳ, διδάσκειν, τὸν δαίμονα, δι' οὗ τὰς νεκρομαντείας ἐποίει, προσκαλεσάμενος, καὶ τὸν τόπον καταλαβὼν, λέγει πρὸς Ἰωάννην· Βουλόμενός σοι περισσοτέραν αἰσχύνην περιβαλεῖν, τούτου χάριν εἶασά σε τέως ζῆν· ἀλλὰ δεῦρο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ ὄψει τὴν δύναμίν σου καὶ ἐντραπήσῃ. Ἦσαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς δαίμονες, οἱ νομισθέντες ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἐγγερόθαι, ἀκολουθοῦντες αὐτῷ. Καὶ δὴ κρούσας κτύπῳ μεγάλῳ τὰς χεῖρας, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξ ὀφθαλμῶν ἀπάντων ἐξαίφνης γενόμενος. Οἱ δὲ ὄχλοι ἐβόησαν· Μέγας εἶ, Κύνωψ, καὶ οὐκ ἔστι πλήν σου.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, παραγγείλας τοῖς δαίμοσι, τοῖς δῆθεν ἐκ νεκρῶν ἀναστᾶσι, μὴ ἀναχωρεῖν, ἠύξατο πρὸς τὸν Θεὸν μὴ καταλεχθῆναι ἐν τοῖς ζῶσι τὸν Κύνωπα. Παραχρῆμα δὲ ἦχος ἐγένετο μέγας ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ εἰληθέντος τοῦ ὕδατος, ἔνθα ἔβαλεν ἑαυτὸν ὁ Κύνωψ, οὐκ ἔτι ἐξῆλθεν. Οἱ δὲ δαίμονες, οἱ δοκοῦντες ἐκ νεκρῶν ἐγγερόθαι, παραγγείλαντος Ἰωάννου, ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐξελθεῖν τῆς νήσου ταύτης, ἀφαντοὶ γεγόνασι. Τοῦ δὲ λαοῦ προσδοκῶντος τὸν Κύνωπα τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ αἰγιαλῷ, ἀπὸ τῆς ἀσιτίας καὶ τῶν φωνῶν καὶ τοῦ καύσωνος οἱ πλείονες αὐτῶν λιποθυμήσαντες, ἄφωνοι ἔκειντο, ἐξ ὧν καὶ τρία παιδιά ἀπέθανον· οὓς ὁ Ἰωάννης οἰκτεῖρας καὶ ἐπευξάμενος τὰ πρὸς σωτηρίαν καὶ πολλὰ περὶ πίστεως τούτοις διαλεχθεὶς καὶ τοὺς θανόντας παῖδας ἀνέστησε. Πάντες τοίνυν ὁμοθυμαδὸν τῷ Χριστῷ προσελθόντες, τὸ σωτήριον ἐδέξαντο Βάπτισμα, τοῦ Κύνωπος ἐν τῷ βυθῷ καταποντισθέντος τῆς θαλάσσης

ἀθλίως, ὡς ὁ πάλαι Φαραώ.

Γυνὴ δέ τις ἦν ἐν τῇ νήσῳ, τὴν κλῆσιν Προκλιανή. Ταύτη υἱὸς ὑπῆρχεν ἀγαλματίας μὲν τὴν ὄψιν, γυμνὸς δὲ τοὺς τρόπους· Σωσίπατρος τῷ νεανίσκῳ ἢ κλῆσις. Τούτου διὰ τὸ τῆς ὄψεως εὐπρεπές, βαβαί! μέχρη καὶ τίνων ἢ κακία πρόβεισιν! εἰς ἀτόπους ἔρωτας κινηθεῖσα ἢ μήτηρ, ἐπεὶ περ οὐ καταπαίθει τοῦτον πρὸς τὸν οἰκεῖον σκοπόν, πρὸς διαβολᾶς ἐτράπη καὶ συκοφαντίας, τάναντία τούτου κατηγοροῦσα πρὸς τὸν ἀνθύπατον. Μέλλοντος τοίνυν τοῦ Σωσιπάτρου ἀνηκέστοις ὑποβάλλεσθαι τιμωρίαις καὶ τοῦ Ἀποστόλου βοηθοῦντος αὐτῷ, ἐξηράνθη ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθυπάτου, τὸ αὐτὸ καὶ τῆς Προκλιανῆς πεπονθυίας, πρότερον τῆς γῆς δεινῶς ἐν βρυγμῶ κινηθείσης. Τοῦ δὲ ἀνθυπάτου καὶ τῆς Προκλιανῆς μετανοησάντων, εὐθὺς τῷ Ἀποστόλῳ καὶ ἡ γῆ ἐστηρίχθη καὶ ἀμφοτέροι ἰάθησαν καὶ τῷ Χριστῷ προσῆλθον.

Πάντων δὲ τῶν τὴν νῆσον οἰκούντων, πειθηνίων τῷ εὐαγγελικῷ κηρύγματι γενομένων καὶ τῷ Χριστῷ διὰ τῆς πίστεως προσελθόντων, ὡς μηδένα σχεδὸν ἀπολειφθῆναι, κοινὴ παρὰ πάντων πρὸς τὸν Ἀπόστολον παράκλησις γίνεται, ἐγγράφως τούτοις ἅπαν ἐκθέσθαι τὸ σωτήριον κήρυγμα. Ὦν τὸν πόθον ἀποδεξάμενος, πείθεται τῇ αὐτῶν παρακλήσει· καὶ εἷς τι μετὰ τοῦ μαθητοῦ Προχόρου ὄρος γενόμενος, τρεῖς ἡμέρας διῆγεν ἐν αὐτῷ ἄσιτος, δεόμενος τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀστραπῆς γενομένης μεγάλης καὶ βροντῆς, ὡς τε σαλευθῆναι τὸ ὄρος, ἔπεσεν ὁ Πρόχορος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ γέγονεν ὡσεὶ νεκρός. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀναστήσας αὐτὸν καὶ καθίσας ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, ἤρξατο λέγειν· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ συμπεράνας τὸ ἱερώτατον καὶ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον, παρέδωκε τοῦτο αὐτοῖς· κάκειθεν εἰς ἅπαντα διεδόθη τὰ τοῦ κόσμου πέρατα.

Ἐξεληθὼν δὲ εἰς τὴν ἀγροικίαν, ἰάσατο τυφλόν. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς Ἔφεσον. Εἶτα, κάκει, διατρίψας ἅμα τῷ Προχόρῳ ἐπὶ τινα τῶν οὐ πόρρω πόλεων, νεανίσκον τινά, ὄν, πρὸ τῆς εἰς Πάτμον ὑπερορίας, τῷ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισκόπῳ ἦν παραθέμενος, τῶν τοῦ ἐπισκόπου χειρῶν ἀποδράντα καὶ λήσταρχον ἤδη γενόμενον, εὐρηκῶς, ἀνεκαλέσατο πρὸς μετάνοιαν. Ἐν αὐτῇ καὶ τινα, βάρει χρεῶν βαρούμενον οὐκ ὀλίγων καὶ διὰ τοῦτο δις μὲν δηλητήριο φάρμακον πεπωκότα δεινῶς, τὸ τοῦ θείου δὲ Σταυροῦ σημεῖον τῷ φαρμάκῳ ἐπιβαλόντα, ὠδήγησε πρὸς Χριστὸν καὶ τοῦ θανάτου ἐρρύσατο. Προσέτι δὲ καὶ τὸν τὸ φάρμακον δεδωκότα Ἑβραῖον, ἐκπλαγέντα τῷ θαύματι, ἐπεὶ κατείδεν ὁ θεῖος Ἀπόστολος τὸ Βάπτισμα ζητοῦντα, τὸν λόγον κατηχήσας τῆς πίστεως, τοῦ λουτροῦ ἀξιῶ τῆς θείας ἀναγεννήσεως. Λύει δὲ καὶ τῷ ἐνδεεῖ ἐκείνῳ ἀνδρὶ τὰ τῆς ἀπορίας, χόρτον πολὺν ἀμείψας εἰς χρυσὸν καθαρῶτατον καὶ αὐτῷ ἐπιδούς.

Εἰς Ἔφεσον δὲ ὑποστρέψας καὶ πολλὰ πλήθη προσαγαγὼν τῷ Χριστῷ καὶ θαύματα ἐργασάμενος ἄπειρα, ἔξ πρὸς τοῖς εἴκοσι, μετὰ τὴν ἐπάνοδον, ἔτη διετέλεσεν ἐν ταύτῃ, ἐννέα δὲ πρὸς τῆς ἐπανόδου. Ἀπήλαυσε δὲ τῆς αὐτοῦ ἐνδημίας καὶ Πάτμος, πέντε πρὸς τοῖς δέκα. Ἦν δὲ ὅτε εἰς Ἔφεσον ἔξ Ἱεροσολύμων ἀφίκετο, πεντήκοντα καὶ ἔξ καὶ μηνῶν ἐπτὰ· ὡς εἶναι τὰ τῆς ἐν γῆ βιοτῆς αὐτοῦ ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ἑκατόν, πρὸς δὲ καὶ μῆνας ἐπτὰ.

Δόμνου δὲ τῆνικαῦτα τοῦτον ὁ οἶκος εἶχεν ἐν αὐτῷ διατρίβοντα. Ὅθεν ἐξεληθὼν σὺν τοῖς φοιτηταῖς, ἐπτὰ τελοῦσι τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τινα τόπον γενόμενος, ἐκεῖ τούτοις καθῆσαι παρηγγυᾶτο· ἦν δὲ πρὸς ὄρθρον. Καὶ μικρὸν ἀπ' αὐτῶν διαστάς καὶ πλείστα εὐξάμενος, ὑποστρέψας πρὸς

αυτούς, ἐν ἰσότητι τῆς αὐτοῦ ἡλικίας σταυροειδῶς ὀρύξαι διεκελεύσατο. Τῶν δὲ τὸ κελευθὲν πληρωσάντων, αὐτὸς εἰς τὸ ὄρυγμα εἰσελθὼν καὶ τὰ ἐξιτήρια αὐτοὺς ἀσπασάμενος, αὐτῶν τε πρὸς τὴν τοῦ Διδασκάλου στέρησιν περιπαθέστατα διατεθέντων καὶ δάκρυσι καταβρεξάντων αὐτόν, ἐπιτάσσει μέχρι τῶν γονάτων καλύψαι αὐτόν. Οὗ δὲ γεγονότος καὶ αὖθις αὐτοὺς ἀσπασάμενος καὶ διδάξας, μέχρι τοῦ τραχήλου καλύπτεται. Εἶτα, ὀθόνης περιτεθείσης αὐτοῦ τῷ προσώπῳ καὶ κατ' αὐτοῦ τῆς γῆς ἐνεχθείσης, τέλεον ἐκαλύφθη καὶ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε· καὶ αὐτὸς τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

Ἐπὶ πολὺ τοίνυν θρηνήσαντες οἱ Μαθηταὶ τὸν ἀπορφανισμόν τοῦ καλοῦ Διδασκάλου, ὑπέστρεψαν, τοῖς ἐν τῇ πόλει τὰ κατ' αὐτόν ἀπαγγέλλοντες. Ἀκούσαντες δὲ τοῦτο οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοὶ καὶ ἐλθόντες καὶ ὀρύξαντες, οὐδὲν εὔρον καὶ κλαύσαντες σφόδρα καὶ εὐξάμενοι ὑπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν. Ὅθεν καὶ Πολυκράτης ὁ τῆς Ἐφέσου παροικίας ἐπίσκοπος, Βίκτωρι τῷ ἐπισκόπῳ Ῥώμης γράψας, οὕτως αὐταῖς λέξεσι φησί· «Καὶ γὰρ κατὰ τὴν Ἀσίαν μέγα στοιχεῖον κεκοίμηται, ὃ καὶ ἀναστήσεται τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς παρουσίας Κυρίου, Ἰωάννης ὁ ἐπιστήθιος Χριστοῦ, ὃς καὶ τὸ πέταλον πεφορηγῶς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἐφέσῳ γενόμενος».

Οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ ὁ θεῖος Ἰππόλυτος, περὶ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς τελειώσεως τῶν Ἀποστόλων διεξιὼν, ἔφη· «Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς Ἰακώβου, κηρύσσων ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸν λόγον, ἐξωρίσθη ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ· ἀκείθην πάλιν εἰς Ἐφεσον ἐκ τῆς ἐξορίας ἀνακληθεὶς ὑπὸ Νερούα, τελευταῖα ἐκεῖσε· οὗ τὸ λείψανον παρὰ τῶν ἐπεικῶν τῆς πόλεως πιστῶν ζητηθὲν οὐχ εὐρέθη».

Ὁ δὲ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου ἀδελφὸς Καισάριος, ἐπὶ σηκρέτου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου, οὕτως ἀπεκρίνατο λέγων· «Αὐτὸς ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ κατ' αὐτόν Εὐαγγελίῳ, πρὸς τῷ τέλει, διεσάφησε τοῦτο φάσκων». Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς, λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι· τουτέστι τῷ Πέτρῳ. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος, βλέπει τὸν Μαθητὴν, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦντα καὶ φησί· Κύριε, οὗτος δὲ τί; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει (Ἰωάνν. κα' 19, 23)· «Ὅθεν καὶ τινες, ὡς κατὰ πρόφασιν τοῦδε τοῦ λόγου, φασί, μήπω καὶ σήμερον θανάτου πείραν τὸν Ἰωάννην λαβεῖν, ἀλλὰ ματατεθῆναι· ἔχει δὲ ὁμως οὐχ οὕτω τὸ ἀληθές· ἐπεὶ γὰρ ἀλιεύοντας αὐτοὺς εὔρον ὁ Χριστός, τῷ Πέτρῳ μόνῳ προσέταξεν ἔπεσθαι αὐτῷ· ὁ δὲ, συμπορεύεσθαι αὐτῷ καὶ τὸν Ἰωάννην βουλόμενος, ἔφη· Κύριε, οὗτος δὲ τί; ὃν θεσπίσας ὁ Ἰησοῦς προσμένειν ἐπὶ τῆς ἀλείας, φησὶν· Ἐὰν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι ἐνταῦθα καὶ ἀλιεύειν, ἕως ἂν ὑποστρέψω πάλιν, τί πρὸς σέ; ὡς τε οὖν τὸν τοῦ Χριστοῦ φιλούμενον Ἰωάννην, ἀποθανεῖν ἤδη· ἐπεὶ καὶ ὁ τάφος, ἐνθα κεῖται, δῆλος ἦν».

Βεβαιοὶ δὲ μάλιστα τοῦτο καὶ ὁ μέγας ὑφηγητὴς καὶ ἰσαπόστολος, Ἰωάννης ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶτταν, ἐν τῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ ἕκτῳ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Κεφαλαίῳ· οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ ἕκτῳ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ τοῦ κατὰ Ἰωάννην διαλαμβάνει. Κἂν τούτοις συνωδᾷ καὶ μέχρι τοῦ νῦν καὶ ἡ ἀναδιδομένη κόνις λεπτή τοῦ τάφου αὐτοῦ, ἦν κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Μαΐου πηγάζειν πᾶσι διέγνωσται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνεῖα τῶν θαυμάτων τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης Δωρεοδοτίσης.

Στίχ. Γαστρὶ ἀφθόρῳ τῆς Δωρεοδοτίσης

Σαρκοῦται ὁ Λόγος, τὸν θάνατον λύων.

Εἰκάδι τε ἕκτη Ἄνασσαν Κούρην Δωρεοδότιν μέλπω.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ δικαίου Γεδεών, κριτοῦ ἐν τῷ Ἰσραὴλ ἀναδειχθέντος καὶ θεοφιλῶς λειτουργήσαντος. (**†1307 π.Χ.**)

Στίχ. Κἂν οὐ κατεῖδε Γεδεών τὸν σὸν τόκον,

Προεῖδε, Χριστέ, τοῦ τόκου σου τὸν τύπον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Χήρας, μαχαίρα τελειωθείσης.

Στίχ. Σφαγεῖσα Χήρα, Σοὶ νενύμφευται, Λόγε,

Γράφασα συμβόλαιον ἐκ τῶν αἱμάτων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ἁγίου Σενάτορος (**Senator**), τιμωμένου ἐν Λευκῶ (**Albanum**) τῆς Ἰταλίας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ὁμολογητοῦ Εὐσεβίου, ἐπισκόπου Βολονίας (**Bologna**) ἐν Ἰταλίᾳ. (**~†400**)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ἁγίου Βιγιλίου, ἐπισκόπου Βρεξίας (**Brescia**) ἐν Λομβαρδία τῆς Ἰταλίας. (**~†506**)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ὁσίου Μευγάνου (**Meugan**), ἐρημίτου ἐν τῇ νήσῳ Βαρδσέη (**Bardsey**) τῆς Οὐαλίας. (**Ὶ' αἰ.**)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀμαντίου, ἱερέως ἐν Τιφέρνω (**Tifernum Tiberinum, Città di Castello**) πλησίον τῆς Περουσίας (**Perugia**) ἐν Ἰταλίᾳ, ὃν εὐλαβεῖτο ὁ πάπας Γρηγόριος Διάλογος. (**~†600**)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ὁσίου Κολμάνου (**Colmán Elo**), ἀνεψιοῦ τοῦ ὁσίου Κολουμβανοῦ (**Columba**), καὶ κτίτορος μονῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ. (**~†610**)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νεΐλου τοῦ νέου, κτίτορος τῆς μονῆς Κρυπτοφέρρης (**Grottaferrata**) ἐν Ἰταλίᾳ. (**†1004**)

Στίχ. Νεῖλος νοητὸς ἐδείχθη Καλαβρία,

Ὅσιος Νεῖλος ταύτην θαυμάτων πλήσας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ σπηλαιώτου, ἀσκητοῦ ἐν Σία τῆς Κύπρου. (**ιβ' αἰ.**)

Στίχ. Χαρίτων ἐπλήσθης πολλῶν, Ἰωάννη,

ὧς ὑπὲρ τὴν φύσιν ἀσκήσας ἐν ἄντρῳ.

Οὗτος ἤσκησε παρὰ τὸν χεῖμαρρόν Μερσίνην, πλησίον τῆς Λευκωσίας ἐν Κύπρῳ. Τὸ σπήλαιον τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων προσκυνοῦντες εὐλαβῶς χάριτος πάντες πληροῦνται καὶ νόσων ἀπαλλάττονται. Ἡ τιμία δὲ αὐτοῦ κάρα ἀποθησαυρίζεται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ Κύκκου, πᾶσι παρέχουσα ἀενάως ἰάματα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ, κτίτορος τῆς μονῆς Περεκὸπ ἐν Νόβγοροδ τῆς Ῥωσίας. (**†1492**)

Στίχ. Εὐφραίνεται φαιδρῶς, Ἐφραίμ, ἡ μονή σου,

Σχοῦσά σε πρέσβυν ἐνώπιον Κυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου Νεαγκόε Βασαράβα (Neagoe Basarab), πρίγκιπος τῆς Βλαχίας. (†1521)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἀνάμνησις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς Πάτρας τῆς τιμίας κάρρας τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου, ἀπὸ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης. (1974)

Στίχ. Ἐν Ῥώμῃ Κάρα πρὸς καιρὸν φυλαχθεῖσα,
Ἡ τοῦ Ἀνδρέου, ἤδη Πάτραζε ἤκεν.

Ἐκκλησίας διαλλάσσων νῦν ὑπέστρεψας, Ἀνδρέα.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἄμήν.

* * *

Καταβασίαι σύντομαι τῆς Θεοτόκου. ᾠδὴ Βου ξ

Ψάλλονται ἀπὸ τῆς 22ας Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 7ης Νοεμβρίου, ἀπὸ τῆς 10ης Φεβρουαρίου μέχρι τῆς ἐνάρεξως τοῦ Τριωδίου, τῆς Β', Δ' καὶ Ε' Κυριακῆ τῶν νηστειῶν καὶ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν ἁγίων Πάντων μέχρι τῆς 26ης Ἰουλίου.

ᾠδὴ α'

A νοι ξω το στο μα μᾶ και πλη ρω θη σε
ται Πνευ μα τος και λο γον ε ρευ ξο μαι τη βα σι
λι δι μη τρι και ο φθη σο μαι φαι δρωσπα νη γυ ρι
ζων και α σω γη θεο μενος ταυτηστα θαυ μα τα

ᾠδὴ γ'

T ους σου ους υ μνο λο γος Θε ο το ο κε
η ζω σα και αφ θονος πη γη θι α σονσυγκρο τη
σαν τας πνευ μα τι κον στε ρε ω ω σον και εν τη
θει α δο ξη στε φα νων δο ξης α ξι ω σον

ᾠδὴ δ'

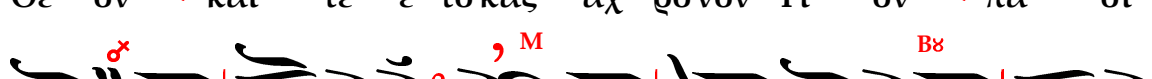
T ην α νε ξι χνι α σον θει αν βλ ην της

 εκ της Παρ θε ε νθ ς σαρ κω σε ως ^{Πα} σθ τθ υ ψι

 στθ ^M ο ο προ φη της Αβ βα κθμ ^θ κα τα νο ων ε

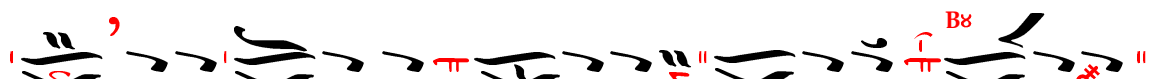

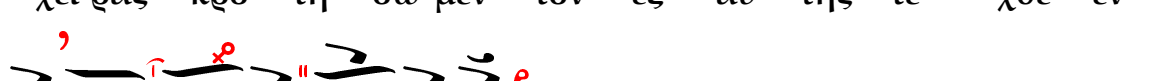
 κραυγα ^{Βθ} α ζε ^θ δο ξα τη δυ να μει σθ Κυ ρι ε ^θ

ὠδὴ ε΄

Ε ^{Βθ} ξε στη τα συμ πα ντα ε πι τη θει α

 δο ξη σθ ^θ συ υ γα αρ α πει ρο γα με Παρ θε ε

 νε ε ^θ εσ χες εν μη η τρα ^θ των ε πι πα αντων

 Θε ον ^θ και τε ε το κας αχ ρονον Υι ον ^θ πα σι

 τοι οις υ μνθ σι σε ^θ σω τη ρι ι αν βρα βευ θ ^{Βθ}

σα ^θ

ὠδὴ ς΄

Τ ^{Πα} ην θει αν ταυ την και παν τι μον ^θ τε λην τες ε ορ

 την οι θε ο φρονες ^θ της Θε ο ο μη το ρος ^θ δευ τε τας ^{Βθ}

 χει ρας κρο τη σω μεν ^θ τον εξ αυ της τε χθε εν

 τα Θε ον δο ξα ζοντες ^θ

ὠδὴ ζ΄

Ο ^{Βθ} υκ ε λα α τρε ευσαν ^θ τη κτι σει οι οι θε ο

φρονες πα ρα τον κτι σα αν τα αλ λα πυ ρο ος
 α πει λην αν δρει ως πα τη σαντες και ροντες ε ψαλ
 λον Υ περ υ μνη η τε ο των πα τε ρων Κυ ρι
 ος και Θε ος ευ λο γη το ος ει
 ὠδὴ ἡ'

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον, ὑμνοῦντες καὶ ὑπερυψοῦντες αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παι αι δας ευ α γεις εν τη κα μι ι
 νω ο το ο κοσ της Θε ο το κς δι ε σω σα το
 το τε με εν τυ πς με νος νυν δε ε νερ γς με ε
 νος την οι κς με νην α πα σαν α γει ρει
 ψα αλ λς ς σαν τον Κυ ρι ο ον υ υ μνει τε τα
 ερ γα και υ πε ρυ ψου ου τε εις παν τας τς αι
 ω ω να α α α ας

Ὁ διάκονος· Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα τοῦ φωτός, ἐν ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Ἡ Ὠδὴ τῆς Θεοτοκοῦ

1 Με γα λυ νει η ψυ χη μς τον Κυ ρι ον και

η γαλ λι α σε το πνευ μα μ ε πι τω Θε
ω ω τω ω σω τη ρι μ

T ην τι μι ω τε ραν των Χε ρου βιμ και εν δο
ξο τε ραν α συγ κρι τως των Σε ρα φειμ την α δι
α φθο ο ρως Θε ον Λο γον τε κου σαν την ον τως Θε
ο το κον σε ε με γα λυ νο μεν

2 **χ** Ο τι ε πε βλε ψεν ε πι την τα πει νω
σιν της δε λησ αυ τ ε ι δε γαρ α πο τ ε νυ ν μα
κα ρι ε σι με πα σαι αι γε νε αι

T ην τι μι ω τε ραν των Χε ρου βιμ και εν δο
ξο τε ραν α συγ κρι τως των Σε ρα φειμ την α δι
α φθο ο ρως Θε ον Λο γον τε κου σαν την ον τως Θε
ο το κον σε ε με γα λυ νο μεν

3 **χ** Ο τι ε ποι η σε μοι με γα λει α ο
δυ να τος και α γι ον το ο νο μα αυ τ και

το ελεος αυτες εις γενεαν και γενεαν
αντοις φοβου μενοι αυτον

Tην τιμιωτεραν των Χερουβιμ και ενδοξοτεραν ασυγκριτως των Σεραφειμ την αδιαφθορωσθεον Λογον τεκουσαν την οντως θεοτοκον σεεμεγαλυνομεν

Eποιησε κρατος εν βραχιονι αυτης
διεσκορπισεν υπερηφανα διανοια καρδια αυτων

Tην τιμιωτεραν των Χερουβιμ και ενδοξοτεραν ασυγκριτως των Σεραφειμ την αδιαφθορωσθεον Λογον τεκουσαν την οντως θεοτοκον σεεμεγαλυνομεν

Kαθειδυναστας αποθρονων και υψωση ταπεινωσεν αυτων
πεινωντας ενεπλησεν αγα

θω ων και πλ τ ε ν τας ε ξα πε στει λε κε
ν ε ς

T ην τι μι ω τε ραν των Χε ρου βιμ και εν δο
ξο τε ραν α συγ κρι τως των Σε ρα φειμ την α δι α
φθο ρως Θε ον Λο γον τε κου ου ου σαν την ον τως
Θε ο το κον σε ε με γα λυ νο μεν

6 **A**ν τε λα βε το Ισ ρα ηλ παι δος αυ τ ε
μνη σθη ναι ε λε ς κα θως ε λα λη σε προς
τ ε ς πα τε ρας η μων τω Α βρα αμ και τω σπερ
μα τι αυ τ ε ως αι ω νος

T ην τι μι ω τε ραν των Χε ρου βιμ και εν δο
ξο τε ραν α συγ κρι τως των Σε ρα φειμ την α δι α
φθο ρως Θε ον Λο γον τε κου ου ου σαν την ον τως
Θε ο το κον σε ε με γα λυ νο μεν

ὠδὴ θ'
A πας γη γε νης σκι ρ τα τω τω πνευ μα τι λα

μπα α δα χα μενος Πα πα νη γυ ρι ζε τω ω δε α Βα
 υ λων νο ο ων φυ σις γε ραι ρα σα τα ι ε ρα Μ
 θαυ μα σι α της Θε ο μη η το ο ρος και Δι
 βο α α α α τω χαι ρις πα αμ μα κα ρι σε Βα
 Θε ο το κε α γνη α ει παρ θε νε ε ε ε ε

Συναπτή μικρά, μεθ' ἣν ἐκφώνησις:

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ δυνάμεις...

ΤΑ ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε. Ἦχος Ψ, Βου-θ.

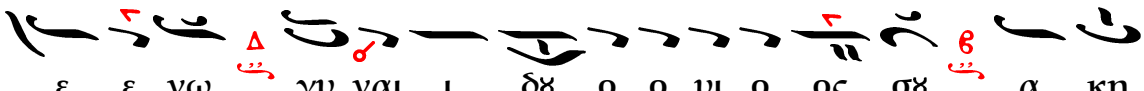
Βρον της υι ος γε νο ο με νος βρο τοις ε
 θε ε ο λο ο γη σας το εν αρ χη Η ην ο Λο
 ο ο γος Α πο στο λε Ι ι ω α αν νη
 πι πε σων τω στη η θει γαρ πι στως τω τδ ε Δε
 σπο ο τδ σδ κα κει θεν α ρυ σα α μενος θε
 ο λο γι ας τα ρει ει θρα την κτι σιν πα σα αν
 αρ δε ευ εις

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σ ταυ ρω τω τδ Κυ ρι ι ε σδ πα ρι στα α

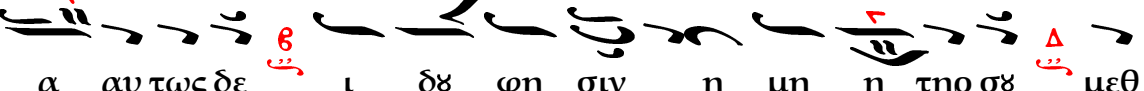
 με ε νη Πα αν αγ νε ^ε συν Μα θη τη τω ω παρ θε

 ε ε νω ^ε γυ ναι ι δα ο ο υι ο ος σα ^ε α κη

 κο ας τϑ πλα α σαν τος ^ε τω Μα θη η τη η ως

 α αυ τως δε ^ε ι δα φη σιν η μη η τη ϑ σα ^ε μεθ

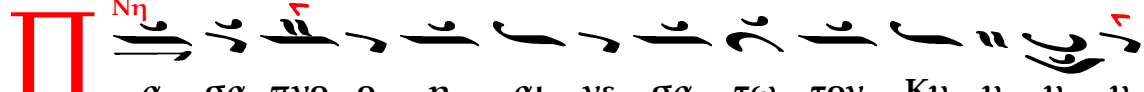
 ϑ σε παν τες υ μνϑ ϑ μεν ^ε Θε ο γεν νη το οϑ

 Πα ϑθε ε νε ^ε

Εἰς τοὺς Αἶνους.

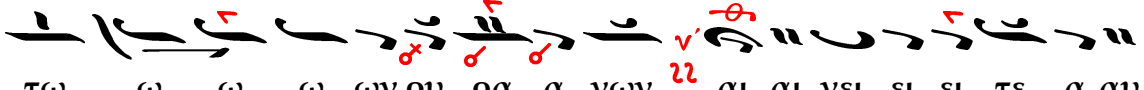
Ἦχος πλὴν Νη ρ

Π^{Νη} α σα πνο ο η αι νε σα τω τον Κυ υ υ υ

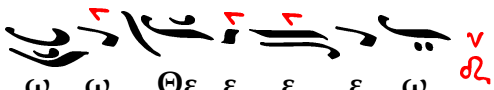
 ρι ι ι ι ον ^ε αι νει ει τε ^ε το ον Κυ ρι ι ον εκ

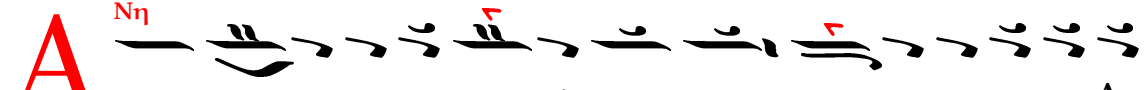
 τω ω ω ω ω νου ρα α νων ^ε αι αι νει ει ει τε α αυ

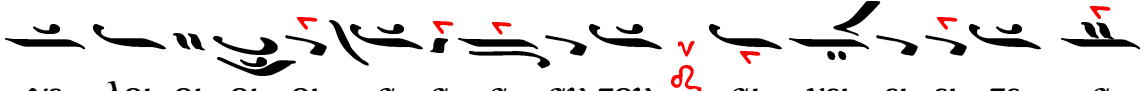
 τον εν τοι οι οις υ ψι ^ε ι στοις σοι πρε πει υ μνος τω ω

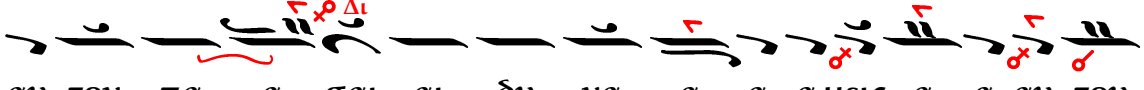
 ω ω Θε ε ε ε ω ^ε

Α^{Νη} ι νει ει ει τε α αυ τον πα α α αν τες οι Αγ

 γε λοι οι οι οι α α α αυ του ^ε αι νει ει ει τε α

 αυ τον πα α σαι αι δυ να α α α μεις α α αυ του

ου σοι ^{Πα} πρεπει υμνοστω ^{Νη} ω ω ω Θε ε ε ε ω ^ν ^{δλ}

Ἰστώμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ
παρόντα Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος. Ἦχος ^{πδλ} Νη ρ

^ν ^χ Αι νει τε αυ τον ε πι ταις δυ να στει αις αυ
του ^ε ^ν αι νει τε αυ τον κα τα το ^π ^χ πλη θος της με
γα λω συ νης αυ τδ ^ε ^ν

Μ ^{Πα} α καρ Ι ω αν νη παν σο φε πε ρι ^{Νη} ς σι α
θερ ^{Πα} μη ^ε ^ν της Χρι στδ α γα πη σε ως ^{Δι} ^π ^ρ πλε ον παν των πε φη
νας ^{Πα} ^{δλ} ^Δ Μα θη των α γα πω με νος ^π ^ρ τω παν τε
πο ο πτη Λο γω και κρι νον τι ^π ^ρ δι και οις πα α
σαν την οι κδ με νην ^{Νη} ^π ^ρ ζυ γοις ^ν ^ε ^ν τη ης κα θα ρο τη
τος ^{Πα} ^ε ^ν και αγ νει ας καλ λε σι κα ταυ γα σθεις ^{Δι} ^π ^ρ σω μα και
δι α νοιαν ^{Νη} ^{δλ} ^Δ θε ο μα κα α ρι στε ^ν ^{δλ}

^ν ^χ Αι νει τε αυ τον εν η χω σαλπιγγος ^ε ^ν αι νει
τε αυ τον ^π ^χ εν ψαλ τη ρι ω και κι θα ρα ^ε ^ν

Η ε ο λο γι ας τα να μα τα ε πι τῶ στη θῶς
 πε σῶν της σο φι ας ε ξην τλη σας και τον κο σμον ηρ
 δευ σας Ι ω αν νη παν α ρι στε τη της Τρι
 α α δος γνω σει την θα λασ σαν κα τα ξη ρα α
 νας της α θε ο τη τος στυ υ λος γε νο με νος
 και νε φε λη εμ ψυ χος καθ ο δη γων προς την ε πῶ ρα
 νι ον κλη ρο δο σι ι αν η μας

Αι νει τε αυ τον εν τυ μπα νω και χο ρω αι
 νει τε αυ τον εν χο ρ δαις και αι ορ γα νω

Τ ο παρ θε νι ας α παν θισμα των σε πτων α
 ρε των δεκ τι κον εν δι αι τη μα της σο φι ας ορ γα
 νον το τῶ Πνευ μα τος τε με νος το φω το
 φο ο ρον στο μα της χα ρι τος της Εκ κλη σι ι
 ας το φα ει νο τα τον ο ομ μα το παν σεπ τον
 Ι ω αν νη α σμα σι πνευ μα τι κοις νυν α νευ φη

μησωμεν ^{νη} ως υπηρεετηνΧριστ^ν

^χ **Α**ι νει τε αυ τον εν κυμ βα λοις ευ η χοις ^ε αι

νει τε αυ τον εν κυμ βα λοις α λα λαγ μ^ε

πα σαπνο η αι νε σα τω τον Κυ ρι ον ^ε

Ε ^{πα}υ α γγε λι στα θε σπε σι ε των α γα θων την

^{πα}πη γην ^ε βα σι λει αν α σα λευτον ^{δι} και ζω ην αι ω νι

^{πα}ον ^ε και χα ραν α νε κλα λη τον ^{δι} και θε ω ρι ι

ας θει ας α πο λαυ σιν ^{δι} και πλσ το δο ο τωςΧριστ^ε

χα ρι σμα τα ^{νη} ν^ε εν υ περ βαι νον τα ^{πα} και βρο

των δι α νοιαν γο νε βρον της ^{δι} ευ α γγε λι ζο μενος ^ε

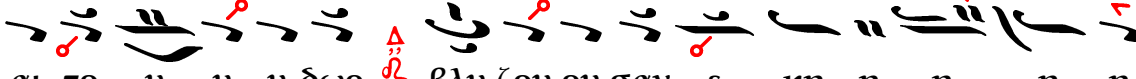
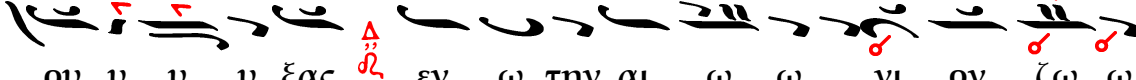

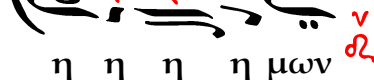
^{νη} τω κοσμω ε ε λαμ ψας ^ε

^{νη} Ηχος ^ε

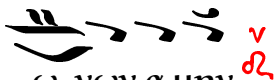

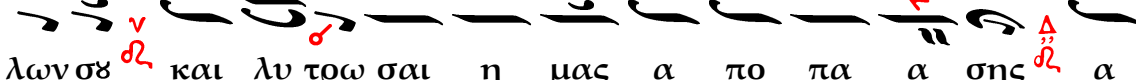

Δ ο ο ξα Πα α τρι ι ι και Υι υι ω και Α γι ω

Πνε ε ε ευ μα α α α τι ^ε

Ε ^{νη}υ α γ γε λι στα Ι ω α α αν νη η ^ε ι

 σαγ γε ε λε πα αρ θε ε νε Θε ο λο ο γε θε ο

 δι ι ι ι δα α α α κτε ορ θο δο ξω στω ω κο

 ο σμω την α χρα αν τον πλε ευ ραν το αι αι μα α και

 αι το υ υ υ δωρ βλυ ζου ου σαν ε κη η η η η

 ρυ υ υ υ ξας εν ω την αι ω ω νι ον ζω ω

 ην πο ρι ζο με ε θα ταις ψυ χαι αι αι αις

 η η η η μων

Θεοτοκίον.

 Και νυν και α ει και εις τες αι ω νας των αι

 ω νων α μην

 ε ε σποι να προ σδε ξαι τας δε η σει εις των δε

 λων σ και λυ τρωσαι η μας α πο πα α σης

 να αγκησ και θλι ι ψε ε ως

Καὶ εὐθὺς φάλλεται εἰς τὸν αὐτὸν ἦχον
 Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ
 Δοξολογία Μανουήλ Πρωτοψάλτου.

Ἦχος πλὴν Νη ς

 ο ο ξα σοι τω δει ξαντι το φως δο ξα εν υ

ψι ι στοις Θε ω και ε πι γης ει ρη η η νη εν αν

θρωποις εν δο κι α

Υ μνου ου μεν σε ευ λο γου μεν σε προ σκυ νου

μεν σε δο ξο λο γου μεν σε ευ χα ρι στου μεν σοι δι

α την με γα α λην σου δο ξαν

Κ υ ρι ε Βα σι λευ ε που ρα νι ε Θε ε

Πα τερ παν το κρα α τορ Κυ ρι ε Υι ε μο νο γε νες

Ι η σου Χριστε και Α γι ον Πνευ μα

Κ υ ρι ε ο Θε ος ο αμ νος του Θε ου ο Υι

ος του Πα τρος ο αι αι ρων την α μαρ τι ι αν

του κο σμου ε λε η σον η μας ο αι αι ρωντας α μαρ

τι ι αστου κο σμου

Π ρο σδε ξαι την δε η σιν η μων ο κα θη μενος εκ

δε ξι ω ων του Πα τρος και ε λε η σον η μας

Ο τι συ ει μο νος Α γι ος Συ ει ει μο νος

Κυ ρι ος Ι η σους Χρις τοις ει δο ο ξαν Θε ου Πα τρος

α μη ην ^v_{δλ}

K α θ ε κα αστηνη με ραν ευ λο γη σω σε ^Δ_{δλ} και

αι νε ε σω το ο νο μα α σου εις τον αι ω ω να ^Δ_{δλ} και

εις τον αι ω να του αι ω νος ^v_{δλ}

K α τα ξι ω σον Κυ ρι ε εν τη η με ρα τα

αυ τη α να μαρ τη τους φυ λα χθη ναι η μα ας ^v_{δλ}

E υ λο γη τος ει Κυ ρι ε ο Θε ος των πα

τε ε ρων η μων ^Δ_{δλ} και αι νε τον και δε δο ξα σμε ε νον

το ο νο μα α σου εις τους αι ω νας α μη ην ^v_{δλ}

Γ ε ε ε νοι το Κυ ρι ε το ε λε ος σου εφ η

μας κα θα περ ηλ πι σα α μεν ε πι σε ε ^v_{δλ}

E υ λο γη το ος ει ει Κυ ρι ι ι ε ^Δ_{δλ} δι δα ξον με

τα δι και ω μα τα σου ^v_{δλ} (τρεις)

K ρι ε κα τα φυ γη ε γεν νη η θης η μιν εν γε

νε α και γε νε α ^Δ_{δλ} ε γω ει πα Κυ ρι ι ε ε λε

η σο ον με ^Δ_{δλ} ι α σαι την ψυ χη ην μου ο τι η μαρ τον

σοι

Κ υ ρι ε προς σε κα τε ε φυγον δι δα ξο ο ον με

του ποι ει ν το θε λη μα α σου ο τι συ ει ο θε

ο ο σ μ ο ν

Ο τι πα ρα σοι πη γη ζω ης εν τω φω τι

σου ο ψο με θα φω ως

Π α ρα τει ει ει νον το ε λε ο ο σ σου τοις γι νω

σ κου σι σε

Α α γι ος ο θε ος Α α γι ος Ι σχυ ρος Α γι

ο σ α θα να τος ε λε η σ ο ν η μα ας (τρεις)

Δ ο ξα Πα τρι ι και Υι ω και α γι ω Πνευ μα

τι

Κ αι νυν και α ει ει και εις τους αι ω νας τω ν αι ω

νω ν α μη η ν

Α γι ος α θα να τος ε λε η σ ο ν η μα ας

Ἄσματικόν. ᾠχ

A α α γι ι ος ο Θε ε ε ο ος
 Α α α γι ι ος Ι σχυ υ υ ρο ος Α γι ι ος
 Α α θα α α α α να α α α α τος ε λε ε
 ε ε ε η σο ο ο ο ον η η μα α α α
 α α ας

Ἀπολυτίκιον. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

ᾠχος Δι-θε

A πο ο στο λε Χρι στω τω Θε ω η γα πη
 με ε ε νε ε πι τα χυνον ρυ σαιλα ον α να
 πο λο ο γητον δε χε ται σεπροσπι ι πτον τα ο
 ε πι πε σον τα τω στηθει κα τα δε ξα μενος ον
 ι κε τευ ε Θε ο λο γε και ε πι μονον νε φος ε
 θωννδι α σκε δα α α α α σαι αι τς με νος
 η μιν ει ρη νην και το με γα ε ε ε λε ο ο
 ος

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ὁ διάκονος τὰ εἰρηνικά

Τὰ ἔξαπλᾶ.

ᾠχος πλ' Νη ρ

Κυ ρι ε Ε λε ε η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε ε η σον

Τὰ Ἄγιορείτικα (καταγραφή Μελετίου Συκιώτου).

ᾠχος πλ' Νη ρ

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε ε η η η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η η η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η η η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε ε η η η σον

Κυ υ ρι ε Ε λε ε ε ε ε η η η σον

Ἀθανασίου Καραμάνη.

Ἦχος πλ' Νη ς

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η σον

Κυ ρι ε Ε ε λε ε η σον

Κυ ρι ε Ε ε λε η σον

Κυ ρι ε Ε λε η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η σον

Εἰς τὰ Εἰρηνικά, Κύριε Ἐλέησον.

Ἰωάννου Β. Ἀρβανίτη.

Ἦχος πλ' Νη ς

Κυ ρι ε Ε ε λε ε η η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε η η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε η η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η η σον

Κυ ρι ε Ε λε ε ε η η σον

Σοι Κυ ρι ι ε

(Ἐτονίσθησαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐγράφησαν ἐνταῦθα κβ' Ἰουλ βιθ' Ἰ. Ἀ.)

καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν·
Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα...

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'. Ψαλμὸς 71α' (91).

Ἦχος Δι - θ

Στίχ. α'. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ καὶ φάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε. (71α' 2)

Τ αῖς πρε σβει αῖς της Θε ο το κου Σω τε ε ερ

σω σον η μας

Στίχ. β'. Τοῦ ἀναγγέλλειν τῷ πρωὶ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα. (71α' 3)

Τ αῖς πρε σβει αῖς της Θε ο το κου Σω τε ε ερ

σω σον η μας

Στίχ. γ'. Ὅτι εὐφρανάς με, Κύριε, ἐν τοῖς ποιήμασί σου, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν σου ἀγαλλιᾶσομαι. (71α' 5)

Τ αῖς πρε σβει αῖς της Θε ο το κου Σω τε ε ερ

σω σον η μας

Στίχ. δ'. Ὅτι εὐθὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ. (71α' 16)

Τ αῖς πρε σβει αῖς της Θε ο το κου Σω τε ε ερ

σω σον η μας

Δόξα. Καὶ νῦν.

Τ αἰς πρε σβει αἰστης Θε ο το ο κου Σω τερ σω
σον η μα α ασ

Ὁ διάκονος τὴν μικρὰν συναπτὴν
καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν·
Ὅτι σὸν τὸ κράτος...

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς 146' (92).

Στίχ. α'. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο·
ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο. (146' 1)

Σ ω σον η μα ας Υι ε ε Θε ου ο εν
Α γι ι οι οἰς θαυ μα στος ψαλλον τας σοι αλ λη λθ
8 ι α

Στίχ. β'. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ
σαλευθήσεται. (146' 1)

Σ ω σον η μα ας Υι ε ε Θε ου ο εν
Α γι ι οι οἰς θαυ μα στος ψαλλον τας σοι αλ λη λθ
8 ι α

Στίχ. γ'. Θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης, θαυμαστὸς ἐν
ὕψηλοις ὁ Κύριος. (146' 4)

Σ ω σον η μα ας Υι ε ε Θε ου ο εν
Α γι ι οι οἰς θαυ μα στος ψαλλον τας σοι αλ λη λθ
8 ι α

Στίχ. δ'. Τὰ μαρτύριά σου ἐπιστώθησαν σφόδρα· τῷ οἴκῳ σου

πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν. (Ψβ' 5)

Σ ω σον η μα ας Υι ε ε Θε ου ο εν
Α γι ι οι οισ θαυ μα στος ψαλλον τας σοι αλ λη λθ
8 ι α

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κ αι νυν και α ει και εις τες αι ω νας των αι ω
νων α μην

Ο Μο νο γε νης Υι ος και Λο γος τθ Θε ου α
θα νατος υ πα αρχων και κα τα δε ξα με νος
δι α την η με τε ραν σω τη ρι αν σαρκω θη
ναι εκ της α γι ας Θε ο το ο κου και α ει
παρ θε νθ Μα ρι ι ας α τρε πτως ε ναν θρω πη
σας σταυ ρω θεις τε Χρι στε ο Θε ος θα να τω
θα να τον πα τη η σας εις ων της α γι ας Τρι
α α α δος συν δο ξα ζο ο μενος τω Πα τρι
και τω Α γι ω Πνε ευ μα τι σω σον η μα α
ας

Ὁ διάκονος τὴν μικρὰν συναπτὴν
καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν·
Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος...

Ἀντίφωνον Γ'. ᾠδὸς β'. Ψαλμὸς ιη' (18).

Στίχ. α'. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ
πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν. (ιη' 5)

Στίχ. β'. Οἱ οὐρανοὶ διηγούονται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν
αὐτοῦ ἀναγγέλει τὸ στερέωμα. (ιη' 2)

Στίχ. γ'. Οὐκ εἰσι λαλιαὶ οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ
αὐτῶν. (ιη' 4)

Ἀπολυτίκιον. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

ᾠδὸς Δι-θ.

Aπο ο στο λε Χρι στω τω Θε ω η γα πη
με ε ε νε ε πι τα χυ νον ρυ σαι λα ον α να
πο λο ο γη τον δε χε ται σε προ σπι ι πτον τα ο
ε πι πε σον τα τω στη θει κα τα δε ξα με νος ον
ι κε τευ ε Θε ο λο γε και ε πι μο νον νε φος ε
θων δι α σκε δα α α α σαι αι τσ με νος
η μιν ει ρη νη και το με γα ε ε ε λε ος

τὸ τέλος: και το με γα ε ε ε λε ο ο ος

ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ

Εισοδικόν. Ἦχος β΄.

(Ἐὰν εἰσοδεύουν πολλοὶ ἱερεῖς, φάλλουν αὐτοὶ τὸ εἰσοδικόν).

Ἦχος Δι-Θ

Δ ε ευ τε προ σκυ νη σω μεν και προ σπε ε σω ω
μεν Χρι στω ω ω ω σω σον η μα ας Υι ε ε
Θε ου ο εν Α γι ι οι οισ θαυ μα στο ο ο ο
ος

ὁ β' χορός:

ψαλλον τας σοι αλ λη λυ ρ ι α

Ἀπολυτίκιον. Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Ἦχος Δι-Θ

Α πο ο στο λε Χρι στω τω Θε ω η γα πη
με ε ε νε ε πι τα χυ νον ρυ σαι λα ον α να
πο λο ο γη τον δε χε ται σε προ σπι ι πτον τα ο
ε πι πε σον τα τω στη θει κα τα δε ξα με νος ον
ι κε τευ ε Θε ο λο γε και ε πι μο νον νε φος ε
θωνων δι α σκε δα α α α σαι αι τς με νος
η μιν ει ρη νην και το με γα ε ε ε λε ος

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Τὸ κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Αὐτόμελον.

Ἦχος Δι-θ

Τα μεγαλειασμαρθενετισδιηγησει
ται βρουειςγαρθαυματακαιπηγαζειιααμα
τα καιπρεσβευειςυπερτωνψυχωνημωνωςθε
ολογοςκαιφιλοςχριστος

Κοντάκιον τῆς Θεοτόκου.

(ψάλλεται ὑπὸ τῶν ἱερέων, ἐὰν τελεῖται συλλειτουργῶν)

Ἦχος Δι-θ

Προστασιατωνχριστιανωνακαταιαι
σχυντεμεσιτειαπροςτονΠοιητηναμετα
αθετεμηπαριδηςαμαρτωνδελησεων
φωναςαλλαπροφθασονωςαγαθηειςτην
βοηθειανημωντωνπιιστωςκραυγαζον
τωνσοιτααχυνονειςπρεσβειειανκαισπευ
σονειςικεσιιανηπροστατευουσα
αιθεοτοκετωντιμωντωνσεεε

ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ

Ἦχος Δι-θ

A α γι ι ο ο ος ο ο ο θε ο ο ο ος
 α α γι ι ο ο ος ι ι ι σχυ ρο ο ο ος α
 α γι ι ος α θα α να τος ε λε ε ε η σο ο
 ον η μα ας

Τό τρίτον.

A γι ος ο θε ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ος α γι ος ι σχυ ρο ο ο ο ος
 α α γι ι ος α θα α να τος ε λε ε ε η
 σο ο ον η μα ας

Δ ο ξα Πα τρι και Υι ω και α γι ω Πνε ευ μα
 τι

K αι νυν και α ει και εις τους αι ω νας τω ναι ω
 νων α μην

A α γι ι ος α θα α να τος ε λε ε ε
 η σο ο ον η μα ας

Δ υ να α α μιν **Δ** Α γι ος ο Θε ο ο ο

ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ος **Θ** α γι ος

ι σχυ ρο ο ο ο ος **Δ** α α α α α α

α α α α γι ι ι ος α θα α να α α το ο

ο ος ε λε ε η η σον η η μα ας **Δ**

Δύναμις τοῦ βήματος.

Ἦχος **Δι-Θ**

A α α α γι ι ι ι ι ο ο ο ο

ο ος ο ο ο ο ο ο Θε ε ο ο ο ο ο

ος

A α α α α γι ι ι ι ι ο ο ο ο

ο ος ι ι ι ι ι ι σχυ υ ρο ο ο ο ο

ος

A α α α α α α γι ι ι α α γι

ι ι ος **Δ** Α α α α θα α α α α α α

α α α α α α λα α α λε α α θα α να το

τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν. (ιη΄ 5)

Στίχ. α΄. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα. (ιη΄ 2)

Ἦ ὁ ψάλτης.

Ἦχος πλὴν Νη ρ

Εἰς παᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθογγος αὐ-
των και εἰς τὰ περᾶτα τῆς οἰκῆς μενεῖς τὰ ρη-
ματα αὐτῶν

Χ Οἱ οὐρανοὶ διηγῶνται δόξαν Θεοῦ ποι-
ῆσιν δὲ χειρῶν αὐτῶν ἀναγγέλλει τὸ ὄσπερ
ῶμα

Εἰς παᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθογγος αὐ-
των και εἰς τὰ περᾶτα τῆς οἰκῆς μενεῖς τὰ ρη-
ματα αὐτῶν

Χ Οὐκ εἰσι λαλῆσαι οὐδε λόγοι ὧν οὐ χι-
ακονοῦνται αἰαφωναυτῶν

Εἰς παᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθογγος αὐ-
των και εἰς τὰ περᾶτα τῆς οἰκῆς μενεῖς τὰ ρη-

μα τα αυ τω ω ω ν

Ὁ διάκονος: Σοφία.

Ὁ ἀναγνώστης:

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Ἰωάννου τὸ Ἀνάγνωσμα.

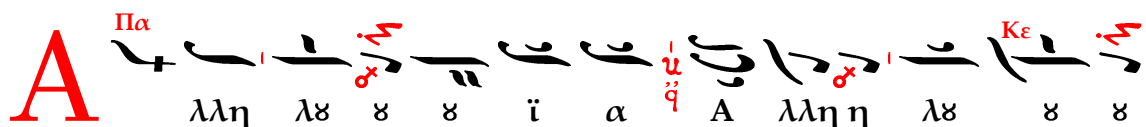
(δ΄ 12-19)

Ὁ διάκονος: Πρόσχωμεν.

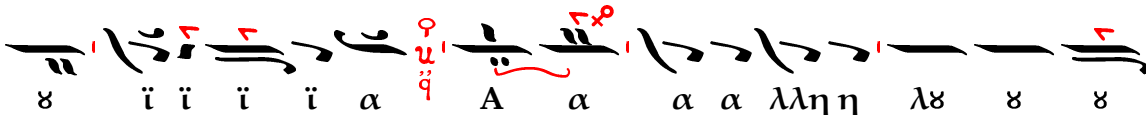
Ἀδελφοί, Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν. Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ. Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ. Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη μεθ' ἡμῶν, ἵνα παρρησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς ἐσμεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ. Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτόν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς.

Ἀλληλούϊα (γ). ᾠχος α΄. (Ψαλμὸς πη΄).

ᾠχος 4 Κε δ

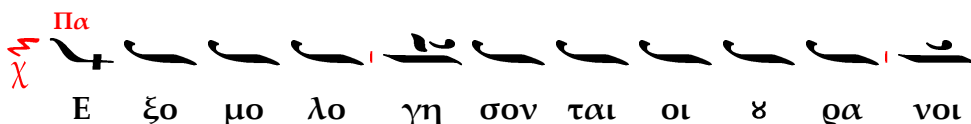
λλη λη η η α α

η η η η α α α α λλη η λη η η

Στίχ. α΄.

ε ξο μο λο γη σον ται οι η ρα νοι

τα θαν μα σια σκ Κυ ρι ε και την α λη

θει α αν σθ εν εκ κλη σι ι ι α α Α α

α γι ι ι ι ων

Α λλη λσ σ σ ι α Α λλη η λσ σ σ

σ ι ι ι ι α Α α α α λλη η λσ σ σ

σ σ ι ι ι ι α

Στίχ. β'. Ο Θε ος ο εν δο ξα ζο με νος εν

βσ λη α γι ων με γας και φο βε ρος ε στιν ε

πι πα αντας τσς πε ρι κυ υ κλω ω α α αυ

τσ

Α λλη λσ σ σ ι α Α λλη η λσ σ σ

σ ι ι ι ι α Α α α α λλη η λσ σ σ σ

σ σ σ ι ι α α α α α α α

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

(ιθ' 25-27, κα' 24-25).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκεισαν παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρί· Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου. Εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἴδε ἡ μήτηρ σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν αὐτὴν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια. Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράψας ταῦτα, καὶ

οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. ἀμήν.

Ἦχος $\dot{\iota}\dot{\iota}$ Δι σ

Δ ο ξα α σοι $\dot{\iota}\dot{\iota}$ Κυ υ υ υ υ υ ρι ι ι ι
 ι ε ε ε ε ε δο ο ο ο ο ο ξα α
 σοι ιοι ιοι ιοι Δ $\dot{\iota}\dot{\iota}$

Χερουβικόν, Ἰωάννου Ἀρβανίτη, ἦχος $\dot{\iota}\dot{\iota}$ Δι θ

θ ι οι οι οι τα α α α Χε ε ε ε ν $\dot{\iota}\dot{\iota}$
 ε ε ε ε ε ιε ε ε ε ε ε ε ε χε ε
 ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
 ρθ ς ς ς Χε ρθ ς βι ι ι ιμ μν υ υ υ υ
 υ υ στι ι ι κω ω ω ω ω ω ω ω
 ως ει κο ο νι ι ι ι ι ι ι ι ζο ο ο
 ο ο ει κο ο νι ι ι ι ι ι ι ζο ο ον
 τε ε ε ε ε ε ε ε ες και αι αι αι
 τη η η η ζω ο ο ο ποι οι οι οι οι οι οι
 ζω ο ο ποι οι ω ω Δ $\dot{\iota}\dot{\iota}$ Τρι ι α α α α ν α α α

α α α α α α α α α α Τρι α α

α α δι ι το ον τρι ι σα α α α

γι ι ι ι ο ο οον υ υ υ μνοο ο ο ον

προ σα α α δο ο ο υ μνον προ ο σα α α

δο οον τε ες πα α α α α σα α α

αν την βι ι ω τι ι κη η η η η η η ην α

πο ο θω ω ω ω ω με ε ε ε ε θα α με ε

ρι ι ι μνα α α α α α α α αν

Ω ς τον βα σι ι λε ε ε ε ε ε ε

ε ε ε ε ε ε ε βα α σι ι λε ε ε

ε ε ε ε α

Τ ω ων ο ο ο ο ο λω ω ω ων υ

πο ο δε ξο ο ο με νοι οι **Τ** αι αις α αγ γε

λι ι και αις α ο ρα α α τω ως δο ο ρυ φο

ο ρα ς ς με νο ον τα α ξε σι ι ι ι ι

ι ι ι ι ιν **Α** λλη λ ς ς ι ι ι ι

α α α α α Δ

Τὰ παρόντα ἀπό τὴν "Θεία Λειτουργία" τοῦ Παναγιώτου Παπᾶ.

Ἦχος Δι-θ

Κ υ ρ ι ε Ε λε η η σον Δ

Κ υ ρ ι ε Ε λε ε η η η σον Ζ'

Κ υ ρ ι ε Ε λε η η σον Δ

Κ υ υ ρ ι ε Ε λε η η σον θ

Δι-θ

Π α ρ α σχ ς Κυ ρ ι ι ε Δ

Π α ρ α σχ ς ς Κυ ρ ι ι ε Δ

Π α ρ α α σχ ς Κυ υ ρ ι ι ι ε Ζ'

Π α ρ α α σχ ς ς Κυ υ ρ ι ε Ζ'

Π α ρ α α σχ ς ς Κυ ρ ι ι ε Δ

Π α ρ α σχ ς ς Κυ ρ ι ι ε θ

Σ οι οι Κυ ρ ι ι ε Δ

Α μη η η η η ην θ

Κ αι τω πνευ μα τι ι σα θ

ἢ ἕτερον

Κ αι τω πνευ μα τι ι ι σθ

Λειτουργικά σύντομα, Ἰωάννου Ἀρβανίτη.

Ἦχος Δι-Θ

Π α τε ε ρα Υι ον και Α γι ον Πνε ευ
μα Τρι α δα ο μο ου σι ον και α χω ρι
σον

Τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως.

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν. Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Ε λε ον ει ρη η νης θυ σι αν αι νε σε ως

Κ αι με τα τσ πνευμα το ος σθ

Ε χο μεν προστον Κυ υ ρι ον

Α ξι ον και δι και ον και άλλως :

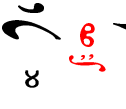

Α ξι ον και δι ι και αι αι ο ον

Α γι ος Α γι ος Α γι ος Κυ ρι ος Σαβ βα

ωθ πλη ρης ο ς ρα νος και η γη της δο ξης σα

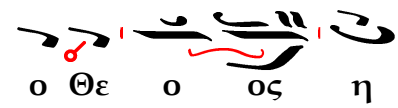

ω σαν να εντοις υ ψι ι σοις ευ λο γη με νος

ο ερ χο ο με νος εν ο νο μα τι Κυ ρι ι

ς ω σαν να εντοις υ ψι ι ι σοις

Σ ε ε υ μνη ς μεν σε Ευ λο γη ς μεν

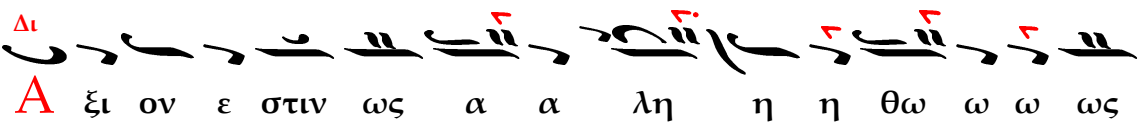
σοι ευ χα ρι στα ς μεν Κυ υ ρι ε και δε ο με

θα σα ο Θε ος η μων και άλλως : ο Θε ο ος η

η η μων

Ἐτονίσθησαν ιζ' Αυγ. ,αθζζ', ἀντεγράφησαν ε' Ἰαν. ,βις', ΙΑ.

Γρηγορίου Πρωτοφάλτου. Ἦχος

Α ξι ον ε στιν ως α α λη η η θω ω ω ως

μα α α κα α ρι ζει ει ει ν σε την Θε ε ε ο

το ο ο κον την α ει μα κα α ρι στο ο ον και

πα να μω ω μη η η το ο ο ον και αι αι
 μη τε ε ε ρα του Θε ου ου η η η μω ω ω
 ων τη η ην τι μι ι ι ω τε ε ε ραν των
 Χε ε ρου ου ου βι ι ι μι και αι αι ε εν
 δο ο ο ξο τε ε ε ρα α αν α συγ κρι ι
 τως των Σε ε ρα α α φι ι μι τη η ην
 α δι ι ι α φθο ο ο ρω ω ως Θε ο ο ον Λο
 γο ον τε ε ε κϝ ϝ ϝ ϝ σαν την ον τω ω ως
 Θε ε ε ο το κον σε με γα λυ υ νο ο ο με
 ε ε ε εν

Τῇ Πέμπτῃ. Κοινωνικόν. Πέτρου Λαμπαδαρίου.

Ἦχος πλ' Νη

E^{Nη} ις πα α α α α α α α α
 α α α α σα α α α α α α α α
 α α α α α α αν τη η η η η η η
 η η η πα σα αν την γη η η η η η η η η E
 ξη η η η η η η η η η η η η

η η η η η η η η η η η η η η η η
 ε ξη η ηλ θε ε λε ε ε ε εν ο φθο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο
 α α α α α α α ο ο φθο ο ο ογ γο
 ο
 ω ω ων και εις τα πε ε ε ε ε ε ε ε
 ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
 ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
 ε ρα α α α εις τα πε ε ρα τα α α α α
 α α της οι οι οι οι οι κου ου ου ου της οι οι
 κου ου ου με ε ε ε ε λε ε ε ε ε ε ε ε
 ε
 ε ε της οι οι οι κου ου με ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
 ης τα α α ρη η η η η η η η η η η η

 η η η η η η η η η η η η η η η τα

 ρη η η η η η η μα α α α α ρα α α α

 α α α α α α α α α χα α α α α

 α α α α α α α α α α α α α α

 α α α τα ρη η μα τα α α α α α ρα α α

 α α α αυ τω ω ρω ω ω ω ων Α λιε ε ε

 ρα λιε ρα λιε λιε ρα ρα λιε ε τα λιε ε ε ρα

 λιε ρα λιε λιε ρα ρα λιε ε ε λιε ρα ρα λιε ε λιε

 ρα α ρα α λιε Αλ λη λου ου ου ι ι ι

 α α α α α α α α α α α α α α α

 α α α α

Ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀνθολογίας Θεοδώρου παπα-Παράσχου, Φωκαέως, μετὰ σημάσεως τῶν ρυθμικῶν ποδῶν καὶ τῶν ἔλξεων, ὡς καὶ τινων ἄλλων σημείων, παρὰ Ἰωάννου Β. Ἀρβανίτη, μουσικοδιδασκάλου.

ΑΘΗΝΑΙ 2003

Ἦχος Δι-Θ

Ε ι δο μεν το φω ως το α λη θι νον ε λα βο

 μεν Πνευ μα ε που ρα νι ον ευ ρο μεν πι σιν α λη

θη α δι αι ρε τον Τρι α δα προ σκυ νθ ς ς ς εν
τες αυ τη γαρ η μας ε ε σω σε ε εν

Ἦχος Δι-θ

Πλη ρω θη η τω το στο μα η μων αι νε σε
ως σθ Κυ ρι ε ο πως α νυ μνη σω μεν την δο ο
ξαν σθ ο τι η ξι ω σας η μας των α
γι ων σθ με τας χειν μυ στη ρι ι ι ι ων τη ρη σον
η μας εν τω σω α γι α σμω ω ο λην την η
με ε ραν με λε των τας την δι και ο συ υ νη ν σθ
Α λλη λθ ι α Α λλη λθ ι α Α λλη
λθ ι α α α

Ἦχος Δι-θ

Ει η το ο νο μα Κυ ρι ς ευ λο γη με
νον α πο τθ νυν και ε ως τθ αι ω ω νος (δις)

Το ο νο μα Κυ ρι ς ει η ευ λο γη
με ε ε ε ε νο ο ο ον α πο τθ νυν και ε ως

τ α λ ω ω ν ο ο ς